

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2008 • ΤΕΥΧΟΣ 59

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βαρουσήμαντο Ὑπόμνημα τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιὰ τὸ Π.Σ.Ε.	σελ. 1
Τίποτε λιγότερο ἀπὸ φῶς	σελ. 3
Σταυροαναστάσιμος ὁ δρόμος τῶν χριστιανῶν	σελ. 4
Συμπεράσματα καὶ Προτάσεις Ὑπομνήματος Ἁγίου Ὁρους γιὰ τὸ Π.Σ.Ε. ...	σελ. 7
Κριτικὴ εἰς τὴν Συμφωνίαν τῆς Ραβέννης	σελ. 10
Ὅταν ὁ Πάπας πεθάνει, ὁ Θεὸς πιά δὲν κυβερνᾷ τὸν κόσμον	σελ. 15
Θεόδωρος Κολοκοτρώνης	σελ. 16
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 21

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ Π.Σ.Ε.

Μέσα στὴν πασχαλινὴ εὐφροσύνη τῶν ἡμερῶν ἤρθε νὰ μᾶς χαροποιήσῃ ἀκόμη περισσότερο ἓνα σπουδαῖο κείμενο τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Πρόκειται γιὰ ἓνα βαρουσήμαντο «Ὑπόμνημα περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», τὸ ὁποῖο συνέταξε πέρυσι ἡ ἐπὶ τῶν Δογματικῶν Ἱεροκοινοτικῆ Ἐπιτροπῆ, καὶ ἐνέκρινε πρό ὀλίγων ἐβδομάδων ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τὸ Ὑπόμνημα ἀπεστάλη στὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, σέ ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς, σέ ὅλους τοὺς Θεο-

λόγους Καθηγητὲς Πανεπιστημίου καὶ ὅπου ἄλλου ἔπρεπε.

Στὸ ἐκτενὲς αὐτὸ Ὑπόμνημα (60 σελίδες Α4) μὲ τρόπο ὀρθοδοξότατο καὶ ὁμολογιακό, ἀλλὰ συγχρόνως νηφάλιο καὶ πλήρως τεκμηριωμένο, ἐκφράζεται ἡ καλὴ ἀνησυχία καὶ ὁ γενικώτερος προβληματισμὸς τῶν Ἀγιορειτῶν γιὰ τὰ διατυπούμενα καὶ τελούμενα στοὺς λεγομένους θεολογικοὺς διαλόγους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.).

Τὸ Ἁγιον Ὁρος γιὰ ἄλλη μιά φορά στὴ χιλιόχρονη Ἱστορία του ἀρθρώνει λόγο πατερικὰ θεολογικό, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει ἀπό-

λυτα τήν διαχρονική αὐτοσυνειδησία τῶν Ὁρθοδόξων, ὅτι ἀποτελοῦμε τήν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

Ἡ αἴσθησις εὐθύνης τῶν Ἁγιορειτῶν γιά τήν διατήρησις ἀκαινοτομήτου τῆς παραδοθείσης πίστεως τῶν πατέρων μας, πιστεύουμε καί εὐχόμεθα ὅτι θά παρακινήσει καί ἄλλους ποιμένες καί διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας νά ὁμιλήσουν καί νά πράξουν ἀναλόγως.

Τό πλῆρες κείμενο τοῦ Ἑπομνήματος εὐρίσκεται ἀναρτημένο καί στήν ἴστοσελίδα www.orthodoxnet.gr. Ἐμεῖς ἐδῶ –ἐλλείψει χώρου– θά παραθέσουμε μόνον τά Συμπεράσματα καί τίς Προτάσεις τοῦ Ἑπομνήματος (βλ. σσ. 7-9 *Παρακαταθήκης*)

Μέ τήν εὐκαιρία αὐτοῦ τοῦ Ἑπομνήμα-

τος, νά θυμίσουμε τήν ὕπαρξιν καί ἑνός ἄλλου βαρυσημάντου ἐπίσης –κατά τόν χαρακτηρισμό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ.κ. Ἱεροθέου– «Ἑπομνήματος περί Οἰκουμενισμοῦ», τό ὁποῖον εἶχε ὑποβληθεῖ στόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο κ.κ. Χριστόδουλο τό 1998, ἀλλά δυστυχῶς δέν προωθήθηκε γιά νά ἀπασχολήσει τήν Ἱερά Σύνοδο. Τό Ἑπομνήμα ἐκεῖνο ὑπεγράφετο ἀπό γνωστούς Καθηγουμένους Ἱερῶν Μονῶν, Πρωτοπρεσβυτέρους καί Καθηγητές Πανεπιστημίου. Πιστεύουμε ὅτι θά τεθεῖ ὑπ’ ὄψιν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Ἱερωνύμου καί τῆς περί αὐτόν Ἱεραῖς Συνόδου καί θά ἀξιοποιηθεῖ καταλλήλως.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

«Καταδικασμένοι» νά εἶναι ἀθάνατοι

Οἱ ἄνθρωποι κατεδίκασαν τόν Θεόν εἰς θάνατον· ὁ Θεός ὅμως διά τῆς ἀναστάσεώς Του «καταδικάζει» τούς ἀνθρώπους εἰς ἀθανασία. Διά τά κτυπήματα τούς ἀνταποδίδει τούς ἐναγκαλισμούς· διά τās ὕδρεις τās εὐλογίας· διά τόν θάνατον τήν ἀθανασία. Ποτέ δέν ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι τόσον μῖσος πρός τόν Θεόν, ὅσον ὅταν Τόν ἐσταύρωσαν· καί ποτέ δέν ἔδειξεν ὁ Θεός τόσην ἀγάπην πρός τούς ἀνθρώπους, ὅσην ὅταν ἀνέστη. Οἱ ἄνθρωποι ἤθελαν νά καταστήσουν τόν Θεόν θνητόν, ἀλλ’ ὁ Θεός διά τῆς ἀναστάσεώς Του κατέστησε τούς ἀνθρώπους ἀθανάτους. Ἀνέστη ὁ σταυρωθείς Θεός καί ἀπέκτεινε τόν θάνατον. Ὁ θάνατος οὐκ ἔστι πλέον. Ἡ ἀθανασία κατέκλυσε τόν ἄνθρωπον καί ὅλους τούς κόσμους του.

Διά τῆς ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ὠδηγήθη τελεσιδικῶς εἰς τήν ὁδόν τῆς ἀθανασίας, καί ἔγινε φοβερά καί δι’ αὐτόν τόν θάνατον. Διότι πρό τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦτο φοβερός διά τόν ἄνθρωπον, ἀπό δέ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου γίνεται ὁ ἄνθρωπος φοβερός διά τόν θάνατον.

(Ἀπό τό βιβλίον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱουστίνου Πόποβιτς Ἀνθρωπος καί Θεάνθρωπος, ἐκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήναι 31974, σ. 40)

ΤΙΠΟΤΕ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΦΩΣ

Τό Ἀναστάσιμο Μήνυμα

τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. Ἱερωνύμου

«Δεῦτε λάβετε φῶς, ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός»

Σέ ἐποχές, πού τό σκοτάδι προσπαθεῖ νά ἐπιβληθεῖ στή ζωή τῶν ἀνθρώπων, νοιώθω ἔντονη τήν ἀνάγκη νά ἀπευθυνθῶ πρὸς ἐσᾶς, ὡς πατέρας πρὸς τέκνα καί ὡς ἀδελφός πρὸς ἀδελφούς καί νά σᾶς προσκαλέσω στό σπίτι μας, στήν Ἐκκλησία, γιά νά μοιραστοῦμε τό φῶς καί τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐλᾶτε νά πάρετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός. Ἐλᾶτε νά μοιραστοῦμε τό φῶς, πού δέν βραδιάζει ποτέ. Σέ κάθε γωνιά τῆς γῆς τό σκοτάδι ἐπιμένει φορτικά καί ἀδυσώπητα νά ἐπιβάλλει τήν κυριαρχία του στή ζωή τοῦ κόσμου. Ἀπό ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης ὑπάρχουν μάτια σκοτεινιασμένα ἀπό τή φτώχεια, τή δυστυχία καί τίς δοκιμασίες, πού γεννοῦν ἢ πλεονεξία, ἢ ἀπανθρωπιά, ἢ σκληροκαρδία καί ὁ ἐγωκεντρισμός τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Μέρη, πού θά ἔπρεπε νά λάμπει ὁ ἥλιος φωτίζονται μέ τίς πυρκαγιές τῶν πολέμων. Καί ὅσο τά πάθη συσκοτίζουν τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο, ὑποδουλώνοντας τήν ψυχή του καί ἐπιτρέποντας στήν ἁμαρτία νά εὐτελίζει καί νά ἀμαυρώνει τήν ὁμορφιά τῆς ζωῆς, πού μᾶς χάρισε ὁ Θεός, τόσο ὁ ἄνθρωπος θά ἀναζητᾶ «τό φῶς τό ἀληθινόν».

Τό φῶς τῆς ζωῆς, πού ἀνέτειλε ξανά νικηφόρα ἐπί τοῦ θανάτου διά τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά μπορεῖ ὁ

ἄνθρωπος νά γίνει κατά χάριν Θεός. Τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς ἀγάπησε πρῶτος «ἡμῶν ἐχθρῶν καί πολεμίων ὑπαρχόντων».

Ἐλᾶτε λοιπόν πρὸς τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Φῶς, πού «ἔχει διατηρηθεῖ ἀπό αἰῶνος εἰς αἰῶνα μέ τό ἔλαιον τῆς εὐσεβείας, ὄχι τῆς ἀντιγράφου, τῆς πεποιημένης, τῆς διατεινομένης, τῆς δυτικῆς, ἀλλά τῆς ἀνατολικῆς, τῆς εὐσεβείας τῶν πατέρων ἡμῶν, τῆς πηγαίας».

Ἀδελφοί μου,

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει νά σᾶς προσφέρει τίποτε λιγότερο ἀπό φῶς. Δέν ἔχει νά διακηρύξει τίποτε σημαντικότερο ἀπό τήν Ἀνάσταση.

Ἐλᾶτε στό κοινό μας σπίτι, στόν Οἶκο τοῦ Θεοῦ, ὅπου δέν ὑπάρχει τίποτε πολυτιμότερο νά μοιραστοῦμε παρά φῶς καί Ἀνάσταση.

Γιατί «ἀνέστη Χριστός καί ζωή πολιτεύεται». Γιατί τώρα πιά τά πάντα «πεπλήρωται φῶς».

Μέ τή βεβαιότητα ὅτι ἡ θυσιαζόμενη καί θριαμβεύουσα ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά δώσει χαρά καί ἐλπίδα, ὅπου καί ἂν ἐπιδιώνει ἀκόμη τό σκότος καί ἡ ὀδύνη, ἀπευθύνομαι πρὸς κάθε κατεύθυνση, πρὸς τούς ἐγγύς καί τούς μακρᾶν, εὐχόμενος πρὸς ὅλους καί πρὸς καθένα προσωπικά μέ τόν πασχάλιο χαιρετισμό:

«Χριστός Ἀνέστη»

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος

ΣΤΑΥΡΟΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

του Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Οἱ προσεχεῖς ἑορτές τῶν Ἀγίων Παθῶν καί τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου θά μᾶς βοηθήσουν νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὁ Σταυρωθεὶς Κύριος «ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ»¹.

Ἐπειδὴ ἡ κοινωνία μας ὅλο καί περισσότερο διολισθαίνει σέ ἡθῆ καί θεσμούς, ὅπως τό «σύμφωνο ἐλευθέρως συμβιώσεως», πού παρακάμπουν ἢ καί ἀρνοῦνται τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἐθεώρησα σκόπιμο ἀντὶ ἄλλου Πασχαλινοῦ Χαιρετισμοῦ νά παραθέσω κατωτέρω ἀποσπάσματα ἀπὸ ὁμιλία μου, πού Χάριτι Θεοῦ ἐξεφώνησα τό 1990 στόν Ἱερό Ναό τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Δημητρίου κατόπιν προσκλήσεως καί εὐλογίας τοῦ μακαριστοῦ καί ἀγωνιστοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κυροῦ Παντελεήμονος Β΄.

Ζοῦμε σ' ἓνα κόσμο, στόν ὁποῖο κυριαρχεῖ τό ἀντισταυρικό πνεῦμα. Ἐνα κόσμος πού φίλαυτα ἔχει ὡς ἰδανικά του τήν, χωρίς ἡθική, ἱκανοποίησι τῶν παθῶν, τήν εὐημερία, καλοζωία καί ἄνεσι, πού τοποθετεῖ τήν ἐλευθερία ὄχι στήν θυσία καί τήν ἀγάπη, δηλαδή στόν Σταυρό, ἀλλά στόν ἐγωισμό.

Αὐτός ὁ κόσμος δέν θέλει νά ἀκούη γιά ἐγκράτεια, γιά κυριαρχία στά πάθη, γιά θυσία, γιά νηστεία, γιά ἄσκησι. Ἀρνεῖται κατὰ δάθος τόν Σταυρό καί ἔτσι δέν μπορεῖ νά συναναστηθῆ μέ τόν Χριστό. Μένει στήν φθορά, στόν θάνατο, στό κενό, στήν πληξί, στήν ἀνία, στό ἀδιέξοδο. Διασκεδάζει, ἀλλά δέν χαίρεται.

Ἡ ψυχολογία, ἡ ἐκπαίδευσις καί ἀγωγή, ἡ πολιτική, οἱ κοινωνικές σχέσεις, τό δίκαιον, ἡ ψυχαγωγία διαποτίζονται ἔντονα ἀπό τό πνεῦμα αὐτό.

Εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ π. Δημήτριος Ντοῦτκο στό βιβλίο του «Ἡ ἐλπίδα μας»: «Ἐγώ προσέξωμε ὅμως, ὅτι μερικές φορές, παρά τήν πίστη μας στόν Χριστό, προσπαθοῦμε ἀκόμη καί τόν δρόμο γιά τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά τόν κάνουμε ἄνετο! Ὁ κόσμος μέ τά ἀγαθά του καί τήν τεχνική του πρόοδο μᾶς παλάδωσε. Καί ἄν καμμιὰ φορά μιλοῦν γιά τόν πόνο καί τά παθήματα, ξαφνικά τό γυρίζουν καί λένε: Ὁ Χριστιανισμός εἶναι χαρά. Ὅλα πρέπει νά εἶναι χαρά! Ὁμως ἡ χαρά δέν ἔρχεται ἔτσι. Ἡ χαρά δέν ἀγοράζεται. Δέν ἀγοράζεται μέ χρήματα. Ἡ χαρά τοῦ Χριστιανοῦ ἀγοράζεται μέ τόν πόνο καί τά παθήματα. Ἀλλά ἀγοραστικά μέσα δέν ὑπάρχουν! Γιά νά σωθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὁ Κύριός μας ἀνέβηκε στόν Σταυρό. Ἐκούσια. Καί σταυρώθηκε. Καί ἀπέθανε. Μετά ἀναστήθηκε. Μετά ἦλθε ἡ χαρά. “Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι”, εἶπε ὁ Χριστός. Εἶναι ἀπαραίτητο νά σηκώσουμε τόν σταυρό μας. Ὅποιος χωρίς σταυρό πηγαίνει πίσω ἀπό τόν Χριστό, δέν εἶναι ἄξιος τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἀνάξιος. Αὐτό μᾶς τό εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Καί μᾶς τό εἶπε καθαρά. Εἶπε: “οὐκ ἔστι μου ἄξιος”. Αὐτό σημαίνει: ἡ πίστη του καί ἡ ἀγάπη του γιά τόν Χριστό δέν εἶναι γνήσιες· δέν ἀξίζουν τίποτε.

Ὁ σταυρός μᾶς τρομάζει. Καί αὐτό

1. Πρὸβλ. Α' Πετρο. β', 21.

είναι φυσικό. Γιατί μᾶς διέλυσε ἡ ἄνεση. Ὁ πόνος εἶναι γιὰ μᾶς κάτι τό τρομακτικό. Ὅμως δέν εἶναι ὁ πόνος φοβερός. Ἡ ἄνεση εἶναι φοβερή. Αὐτή ἔπρεπε νά μᾶς τρομάξει. Καί πράγματι, ὅλες οἱ σύγχρονες κακίες ἔχουν πηγὴ τους τὴν ἄνεση στὴν ζωὴ. Ὁ πόνος, τὰ πάθη, ὁ σταυρός, –εἶπε ὁ Χριστός– εἶναι κάτι τό καλό, εἶναι ἀγαθό. Καί ἔτσι τό φορτίο Του γίνεται ἐλαφρό».

Αὐτός ὁ κόσμος πού ἀπορρίπτει τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὑποχρεωμένος σήμερα νά ἀντιμετωπίση ὀδυνηρότατες καί φοβερές μάστιγες, πού εἶναι καί συνέπειες τῆς ἀντισταυρικῆς του πορείας, τῆς φιλαυτίας του: τό ἔϊτζ, τὰ ναρκωτικά, τὴν φοβερὴ οἰκολογικὴ καταστροφή.

Καί ἡ λύσις δέν εὐρίσκεται ἐκεῖ πού τὴν τοποθετεῖ, δηλ. στό νά ληφθοῦν ὠρισμένα προφυλακτικὰ μέτρα. Χρήσιμα εἶναι αὐτά, ἀλλὰ ἀνεπαρκῆ. Ἡ βαθύτερη λύσις εἶναι μία: ἡ μετάνοια. Αὐτὴ πού ἔσωσε τὴν Νινευῖ ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦσαν «σημεῖον» ἀπὸ τόν Χριστό. Καί ὁ Χριστός τοὺς εἶπε ὅτι θὰ τοὺς δοθῇ «τό σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου». Δηλαδή ὁ θάνατος, ἡ ταφή καί ἡ ἀνάστασις Του². Αὐτό εἶναι καί σήμερα τό σημεῖο γιὰ τὴν λύσι τοῦ ἀδιεξόδου μας καί τῆς ἐρχομένης καταστροφῆς. Ἡ ἐπιλογή τοῦ σταυρικοῦ τρόπου ζωῆς ὡς τοῦ μόνου ἀληθινοῦ τρόπου ζωῆς.

Ἕνας πατέρας τῆς Δύσεως τῆς πατερικῆς ἐποχῆς, ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος, εἶπε: «Γνωρίζω τρεῖς σταυρούς. Ἕνα σταυρό πού σώζει. Εἶναι ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Ἕνα σταυρό, διὰ τοῦ ὁποίου σώζεται ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι ὁ σταυρός τοῦ καλοῦ λη-

στοῦ, τοῦ ἐκ δεξιῶν τοῦ Χριστοῦ σταυρωθέντος. Γνωρίζω κι ἓνα τρίτο σταυρό, πού σέ κάνει νά χάνεσαι γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Εἶναι ὁ σταυρός τοῦ ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Χριστοῦ σταυρωθέντος ληστοῦ. Οἱ τύποι αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τῶν δύο ληστῶν, ἀντιπροσωπεύουν ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ σταυρός τοῦ ληστοῦ τοῦ ἐκ δεξιῶν παίρνει μέσα του, παίρνει ἐπάνω του, τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί σώζεται. Ὁ σταυρός τοῦ ἀριστεροῦ ληστοῦ ἀντιπροσωπεύει τὴν μερίδα ἐκείνη τῶν ἀνθρώπων, πού δέν δέχονται τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί χάνονται. Γενικά ὅμως τόν σταυρό δέν μπορούμε νά τόν ἀποφύγωμε κατ' οὐδένα τρόπον»³.

Οἱ Χριστιανοί πού ζοῦν σ' αὐτόν τόν ἀνισταυρικό κόσμο πρέπει νά κάνουν μεγάλο ἀγῶνα, γιὰ νά μὴ παρασυρθοῦν ἀπὸ τό περιρρέον ὑλιστικὸ καί ἀνισταυρικό πνεῦμα. Κάθε στιγμή πρέπει νά διαλέγουν μεταξύ τῶν δύο τρόπων ζωῆς. Τῆς ἐν Χριστῷ σταυρικῆς καί τῆς κατὰ κόσμον ἀνισταυρικῆς ζωῆς, δηλαδή τῆς σταυρικῆς ἀγάπης καί τοῦ ἀνισταυρικοῦ ἐγωισμοῦ.

Μέ τὴν ἀγάπη συσταυρωνόμεθα μέ τόν Χριστό, ἐνῶ μέ τόν ἐγωισμό σταυρώνουμε τόν Χριστό, γινόμεθα ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τοὺς παλαιούς καί συγχρόνους σταυρωτάς τοῦ Χριστοῦ λέγει ὁ Ἅπ. Παῦλος: «πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὓς πολλάκις, ἔλεγον, ὑμῖν, νῦν δέ καί κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθρούς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τό τέλος ἡ ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεός ἡ κοιλία καί ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες»⁴.

Ὁ διάβολος προσπαθεῖ νά φοβίση τοὺς

2. Ματθ. ιβ', 39.

3. Πρωτοπρ. Δημ. Στανιλοάε, «Ὁ σταυρός καί ἡ χαρὰ στὴ ζωὴ τῶν μοναχῶν», σελ. 16.

4. [Δηλαδή:] Πολλοὶ συμπεριφέρονται κακῶς, αὐτοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους σᾶς ὠμιλοῦσα, καί τώρα κλαίγοντας σᾶς λέγω, οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τῶν ὁποίων τό τέλος εἶναι ἡ ἀπώλεια, ὁ Θεός τους ἡ κοιλία, καύχημά τους τὰ ἔργα τῆς ντροπῆς, αὐτοὶ πού ἔχουν φρόνημα γήινο (Φιλιπ. γ', 18-19).

Χριστιανούς ὅτι, ἂν διαλέξουν τὴν σταυρικὴ ζωὴ, δὲν θὰ προοδεύσουν, δὲν θὰ ἐπικρατήσουν –μέ τὸν Σταυρό στό χέρι δὲν προοδεύεις–, θὰ γίνουν θύματα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἄλλων, καί τούς προτρέπει νά ἐκμεταλλευθοῦν τούς ἄλλους, γιά νά μὴ ἐκμεταλλευθοῦν οἱ ἄλλοι αὐτούς.

Ἔτσι ἀπό ὀλιγοπιστία παραγνωρίζουν τὴν Χάρι, τὴν δύναμι καί τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ σέ ὅσους τηροῦν τίς ἐντολές Του.

Ἐχουν ἀκόμη νά ἀντιμετωπίσουν πειρασμούς ἀπό τούς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός τους, πού τούς ἐπαναλαμβάνουν ὅ,τι οἱ σταυρωταί τοῦ Χριστοῦ στόν Ἐσταυρωμένο Κύριο: «Εἰ Υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάδηθι ἀπό τοῦ Σταυροῦ»⁵.

Οἱ Ἑβραῖοι ἤθελαν τὸν Ἰησοῦ Χριστό Μεσσία, ἀλλά χωρίς σταυρό. Καί σήμερα οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι θέλουν νά φτιάξουν ἓνα ἐπίγειο παράδεισο χωρίς Σταυρό. Μᾶς καλοῦν καί ἐμᾶς τούς Χριστιανούς νά ἐγκαταλείψουμε τὸν σταυρικό τρόπο ζωῆς.

Πόσες ἀντιδράσεις δὲν ἔχουν ἀπό τό περιβάλλον οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς, πού υἰοθετώντας τό σταυρικό πνεῦμα γίνονται πολύτεκνοι; Πόσους πειρασμούς δὲν ἔχουν οἱ νέοι πού θέλουν νά ζήσουν μέ εὐσέβεια καί ἀγνότητα;

Ἐάν ὁ Ἀντίχριστος πολεμᾷ τὸν Χριστό, τό κάνει διότι ὁ Χριστός εἶναι Ἐσταυρωμένος καί γι' αὐτό Ἀναστημένος. Αὐτός, ὁ Ἀντίχριστος, ὡς ψευδομεσσίας καί ψευδοπροφήτης, ὑπόσχεται στοὺς ἀνθρώπους ἐπίγειο παράδεισο, λύτρωσι καί σωτηρία χωρίς σταυρό. Πῶς μπορεῖ ὁμως νά ὑπάρξῃ παράδεισος χωρίς ἀγάπη καί πῶς μπορεῖ νά ὑπάρξῃ ἀληθινὴ ἀγάπη χωρίς τό σταύρωμα τοῦ ἐγωισμοῦ; Ἡ ἐπανάστασις κατὰ τοῦ ἐγωισμοῦ εἶναι ἡ πιό ριζικὴ ἐπανάστασις στόν κόσμο, πού χωρίς αὐτὴν

καμμία ἀλλαγὴ στό καλύτερο δὲν μπορεῖ νά γίνῃ. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἐρμηνεία πού ἐδόθη στόν συμβολικό ἀριθμό τοῦ Ἀντιχρίστου 666, πού στά ἑλληνικά γράφεται ΧΞΣΤ' (Χριστός Ξένος Σταυροῦ). Ἐνας Χριστός, δηλαδή Μεσσίας, χωρίς Σταυρό εἶναι ὁ Ἀντίχριστος, καί ὅλοι οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἄς ζητήσουμε σήμερα τὴν Χάρι ἀπὸ τὸν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Κύριο, νά μὴν παρασυρθοῦμε ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο.

Νά μὴν ἀρνηθοῦμε τὸν Σταυρό Του καί τὸν σταυρό μας, τὴν ἀγάπη, τό πνεῦμα τῆς θυσίας καί προσφορᾶς, τὴν ταπείνωσι, τὴν ὑπομονὴ στίς δοκιμασίες, τὴν ἐγκράτεια, τὴν ἄσκησι.

Ἰδιαίτερα τίς στιγμές πού ὁ ἐγωισμός τείνει νά μᾶς κυριαρχήσῃ, ἄς ἀτενίζουμε τὸν Ἐσταυρωμένο, ὅπως οἱ δηλητηριασμένοι στὴν ἔρημο Ἑβραῖοι τό χάλκινο φίδι.

Ἄς σταυρώνουμε τὸν Σταυρό Του κάθε ἐγωιστικὴ μας ἐπιθυμία, κάθε ἁμαρτωλό σαρκικό πάθος, κάθε ἀνυπακοή μας, κάθε κακία καί μνησικακία μας, κάθε ἀνυπομονησία μας, κάθε ὀργὴ καί θυμὸ μας, κάθε ὀλιγοπιστία μας.

Καί ἐάν ἀπὸ ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμία καί ἀμέλεια πέφτουμε καί ἐνεργοῦμε ἀντισταυρικά, ἄς μετανοοῦμε καί διὰ τῆς μετανοίας ἄς ἐπανερχόμαστε στὴν σταυρικὴ ζωὴ.

Ἄς ζητοῦμε γι' αὐτό καί τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας μας, πού ὄχι μόνο δὲν ἀπέτρεψε τὸν μονογενῆ της Υἱό ἀπὸ τὸν Σταυρό, ἀλλά καί ἡ ἴδια ἔζησε σταυρικά, καί διακριτικὰ βοηθοῦσε τὸν Υἱό της στὴν ἄρσι τοῦ σταυροῦ Του. Τώρα βοηθεῖ καί μᾶς στὴν ἄρσι τοῦ ἰδικοῦ μας σταυροῦ, πού ὀδηγεῖ στὴν Ἀνάστασι. Ἡ Ἐκκλησία μας μέ σοφία μᾶς μυσταγωγεῖ στὴν σταυροα-

5. Ματθ. κζ', 40.

ναστάσιμη ζωή. Στήν σταυροαναστάσιμη Ἐκκλησία μας καί ἐμεῖς γινόμεθα σταυρο-
αναστάσιμοι Χριστιανοί.

Ὁ χορός τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας
μας εἶναι χορός ἐσταυρωμένων καί ἀνα-
στημένων, συνεσταυρωμένων καί συνανα-
στημένων μέ τόν Χριστό, πού γύρω ἀπό τό
Ἐσφαγμένον Ἄρνιον μέ κορυφαία τήν
Κυρία Θεοτόκο ψάλλουν ᾠδήν καινήν.
Εἶναι τό αἰώνιο Πάσχα.

Σ' αὐτό τό Πάσχα καλεῖ ὅλους μας ὁ
Χριστός διά τοῦ Σταυροῦ Του.

Σᾶς εὐχόμεθα νά διέλθετε ἐν ὑγείᾳ, κα-
τανύξει καί χαρᾷ πνευματικῆ τᾶ ἁγία Πά-
θη καί τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου.

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ὁ Καθηγούμενος
τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγ. Ὁρους

† Ἀρχιμ. Γεώργιος

Ἁγιον Πάσχα 2008

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ Π.Σ.Ε.

Παραθέτουμε τά Συμπεράσματα καί τίς Προτά-
σεις τοῦ Ἑπομνήματος γιά τό ὅποιο κάνουμε λόγο
στό Σημεῖωμα τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς (σσ. 1-2
Παρακαταθήκης)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.

Ἀπό ὅσα ἀναπτύχθηκαν ἀνωτέρω, καί
ἀσφαλῶς ἀπό ὅσα στοιχεῖα δέν ἦταν δυνα-
τόν νά παρατεθοῦν, εἶναι φανερό ὅτι:

1. Τό Π.Σ.Ε. ἀποδεικνύεται ἕνας ὀργα-
νισμός πού στόχο του ἔχει νά καλλιεργήσῃ
τήν ἐνότητα τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν
καί Ὁμολογιῶν σέ δύο μορφές: α) ὡς κοι-
νή δέσμευσι γιά ἀλληλοαναγνώρισι (mu-
tual recognition), ἀλληλοεκτίμησι (mutual
accountability), συμπόρευσι στήν ἱστορία
(stay together), συνεργασία σέ πρακτικό
ἐπίπεδο (cooperation) καί στήν ἱεραποστο-
λή (common witness)· β) ὡς κλῆσι γιά ἐνό-
τητα ἐν τῇ μιᾷ πίστει, τῇ μιᾷ εὐχαριστίᾳ
καί τῇ κοινῇ ζωῇ τῆς ἀδαιρέτου Ἐκκλη-
σίας. Ὅπως εἶναι προφανές, οὔτε ἡ πρώτη
μορφή ἀποτελεῖ ἀληθινή ἐνότητα οὔτε ἡ
δεύτερη εἶναι ἐφικτή, ἐπειδή οἱ προτεστα-
ντικές Ὁμολογίες δέν ἀναγνώριζον ὅτι ἡ

ἀποστολική Πίστις εἶναι αὐτή ἡ ἴδια Πί-
στις, τήν ὅποια κατέχει ἡ συγκεκριμένη
σήμερα ἱστορική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

2. Ὑπό τήν παρούσα μορφή ἐνότητος οἱ
ἐκκλησίες-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. προσανατολί-
ζονται νά ἀλληλοαναγνωρίσουν τό Βάπτι-
σμά τους. Δυστυχῶς ὠρισμένες Ὁρθόδο-
ξες Ἐκκλησίες ἔχουν προχωρήσει στήν
ἀναγνώρισι τοῦ Βαπτίσματος τῶν Ἀντι-
χαλκηδονίων καί τῶν προτεσταντικῶν Ὁ-
μολογιῶν τῆς Γερμανίας. Ἡ πρωθύστερη
ὁμως ἀναγνώρισι τοῦ Βαπτίσματος τῶν
ἑτεροδόξων χωρίς δογματική ἐνότητα, δέν
εἶναι σύμφωνη πρὸς τήν ἐκκλησιολογία
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ προτεστα-
ντικές ἐκκλησίες διατηροῦν ὅλες τίς αἰρε-
τικές διδασκαλίες πού ἔχουν ἐπισημάνει οἱ
Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι καί θεολόγοι ἀπό
τόν 16ον αἰῶνα καί ἐντεῦθεν.

3. Οἱ συμπροσευχές καί ἡ συμμετοχή σέ
λειτουργικές συνάξεις ἀποτελοῦσαν συνή-
θη πρᾶξι στίς οἰκουμενικές συναντήσεις
τοῦ Π.Σ.Ε. Μόνο μετά τήν διαμαρτυρία
τῶν Ὁρθοδόξων τό 1998 σχεδιάσθηκε μία
τροποποίησις, ἡ ὅποια ὁμως δέν μεταβάλ-

λει τό καθεστώς τῶν συμπροσευχῶν, πού ἀπαγορεύονται ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί δέν πρέπει νά συνεχίζονται.

4. Ὁ στόχος τοῦ Π.Σ.Ε. γιά παγχριστιανική ὄρατή ἐνότητα ἔχει ὡς ὑπόβαθρο τήν προτεσταντική ἐκκλησιολογία περί τῆς “ἀοράτου” Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ὄρατῶν ἱστορικῶν μορφῶν της, ἀπό τίς ὁποῖες καμμία δέν κατέχει τό πλήρωμα τῆς ἀποστολικῆς Πίστεως, τῆς Καθολικότητος καί τῆς ἐν Χάριτι ζωῆς. Γιά τόν λόγο αὐτό ὁ στόχος τοῦ Π.Σ.Ε. γιά ὄρατή ἐνότητα δέν ἔχει νόημα γιά τούς Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζουν στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τό πλήρωμα τῆς ἀποστολικῆς Πίστεως καί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Ἡ παγχριστιανική ἐνότης Ὁρθοδόξως κατανοεῖται ὡς ἐπιστροφή ὅλων τῶν ἑτεροδόξων στήν Ὁρθόδοξο Πίστι καί διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπανάκαμψί τους στήν κοινωνία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας (Λειτουργία Μεγ. Βασιλείου).

5. Στό Π.Σ.Ε. ὑπάρχει ἡ τάσις νά ἐπεκαταθῆ ἡ διαχριστιανική ἐνότης καί νά συμπεριλάβῃ ὅλες τίς θρησκείες τοῦ κόσμου, ἐπειδή δῆθεν ἡ ἐκ Θεοῦ σωτηρία προορίζεται γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους καί μᾶς εἶναι ἄγνωστοι οἱ τρόποι τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ ἐνότης γιά τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτη, διότι ναί μέν ἡ σωτηρία προσφέρεται ἀπό τόν Θεό σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀλλά οἱ ἀνθρωποι τήν ἀπορρίπτουν ἀκολουθώντας δρόμους πού δέν συντελοῦν στήν ἀποδοχή τῆς σωτηρίας.

6. Ὡρισμένες προτεσταντικές ὁμάδες ἀπαιτοῦν ἀπό τό Π.Σ.Ε. ἐπίσημο δῆμα γιά νά ζητήσουν νά τούς ἀναγνωρισθοῦν ἀκραῖες ἀντιευαγγελικές ἠθικές ἐπιλογές (ὁμοφυλοφιλία κ.λπ). Δέν βρῖσκουν πρὸς τό παρόν συγκατάθεσι. Ὑπάρχουν ὁμως

ἐνδείξεις ὅτι χάριν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων θά προχωρήσῃ ἡ ἤδη ἀρξαμένη συζήτησις καί θά ἀπαιτηθῆ ἡ ἴση ἀναγνωρισίς ὅλων τῶν ἠθικῶν τάσεων. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά ἀγνοήσῃ τήν εὐαγγελική διδασκαλία καί νά συμπορεύεται μέ τήν ἀνομία (Ἑσ. 52, 11· Β΄ Κορ. 6, 14-7,1). Ἡ χειροτονία τῶν γυναικῶν ἀπό πολλές προτεσταντικές ἐκκλησίες εἶναι ἐπίσης ἓνα σοβαρό δεῖγμα μείζονος ἀθετήσεως τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων.

7. Ἡ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δέν γίνεται δεκτὴ στό σύνολό της ἀπό τίς προτεσταντικές ἐκκλησίες τοῦ Π.Σ.Ε., ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἐξηκονταετῆ ἱστορία τοῦ Π.Σ.Ε. καί τήν πολύ μακρύτερη ἱστορία τῶν Ὁρθοδόξο-προτεσταντικῶν ἐπαφῶν. Ὅλα δείχνουν ὅτι τό ἐπιδιωκόμενο στό Π.Σ.Ε. εἶναι ἡ ὁμογενοποίησις τῶν ἐκκλησιῶν-μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε. μέσῳ ἑνός μακροχρονίου συμφυρομοῦ.

8. Ἡ ἀλλοίωσις τοῦ φρονήματος τῶν Ὁρθοδόξων (θεολόγων πού μετέχουν τοῦ Π.Σ.Ε. καί ἄλλων) εἶναι γεγονός πού ἐγκυμονεῖ κινδύνους γιά τήν μελλοντική πορεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στόν σύγχρονο κόσμο. Ὁ κίνδυνος ἐνδο-ορθοδόξων σχισμάτων εἶναι ὑπαρκτός.

9. Κατ’ ἐπίδρασιν τοῦ Π.Σ.Ε. Ὁρθόδοξοι καί Ἀντιχαλκηδόνιοι παρακάθηνται ὡς ἡ Ὁρθόδοξη πτέρυγα τοῦ Π.Σ.Ε., ἀλληλοαναγνωρίζόμενοι ὡς ὀρθόδοξοι. Τό ἴδιο πνεῦμα ὠδήγησε στήν ἀπαράδεκτη ἀπό Ὁρθοδόξου πλευρᾶς συμφωνία (Κοινές Δηλώσεις) τῶν Ὁρθοδόξων καί τῶν Ἀντιχαλκηδονίων θεολόγων στούς ἀνεπισημούς διαλόγους καί στόν ἐπίσημο διάλογο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τίς ἀντίστοιχες ἀντιχαλκηδόνιες ἐκκλησίες.

10. Οἱ προοπτικές γιά τό μέλλον (προτάσεις γιά κοινό ἑορτασμό τοῦ Πάσχα καί σύγκλησι Οἴκουμενικῆς Συνελεύσεως χω-

ρίς δογματική ένότητα) δέν εἶναι εὐοίωνες καί ἀπαιτεῖται πολλή προσοχή καί ἐπαγρύπνησις.

11. Ἡ διακοπή τῶν σχέσεων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μέ τό Π.Σ.Ε. ἦταν ἕνα μόνιμο ἐρώτημα πού συνεχίζει νά εἶναι ἐπίκαιρο, ὅσο οἱ προτεσταντικές ἐκκλησίες-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. δέν φαίνεται νά ἀφίστανται τῶν ἐκκλησιολογικῶν τους προϋποθέσεων. Οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες μέ τήν συμμετοχή τους στό Π.Σ.Ε. δείχνουν στήν πρᾶξι ὅτι παραιτοῦνται ἀπό τήν ἐκκλησιολογική τους ταυτότητα. Στό σημείο αὐτό οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ἀπέχοντες τυπικά ἀπό τό Π.Σ.Ε., εἶναι συνεπέστεροι στήν ἐκκλησιολογία τους ἀπό ὅ,τι εἴμαστε οἱ Ὁρθόδοξοι στήν δική μας.

12. Οἱ Ὁρθόδοξοι δέν κερδίζουμε τίποτε ἀπό τήν συμμετοχή μας στό Π.Σ.Ε. Ἀντίθετα, ἀποκομίζουμε ζημίια καί φθορά. Ἡ ἀποστολή μας, νά κηρύξουμε τό μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, δέν εὐοδώνεται, ἐπειδή οἱ Προτεστάντες στό Π.Σ.Ε. δέν προσανατολίζονται πρὸς ἀποδοχή τῆς Ὁρθοδοξίας ἀλλά πρὸς συνύπαρξι μαζί της στό ἐπιδιωκόμενο μορφομα τῶν πλήρως ἀλληλοαναγνωριζόμενων ἐκκλησιῶν. Ὁ προσανατολισμός τους αὐτός εἶναι σύμφωνος μέ τήν ἐκκλησιολογία τους. Οἱ Ὁρθόδοξοι ὁμως μποροῦμε νά συμμετέχουμε σέ ἕνα Ὁργανισμό (τό Π.Σ.Ε.), τοῦ ὁποίου ἡ σύστασις, ἡ δομή καί ἡ λειτουργία βασίζονται στήν προτεσταντική ἐκκλησιολογία, χωρίς ἡ συμμετοχή μας νά σημαίνει παραίτησι ἀπό τήν ἐκκλησιολογία μας;

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ.

Κατόπιν τούτων ἡ Ὁρθόδοξος στάσις ἔναντι τοῦ Π.Σ.Ε. θά μποροῦσε νά χαρακτηθῆ βάσει τῶν ἀκολούθων θέσεων:

1. Ἡ συμμετοχή τῶν Ὁρθόδοξων στό Π.Σ.Ε. δέν ἀποβαίνει πρὸς ὄφελος οὔτε

τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας οὔτε τῶν ἑτεροδόξων, ἀλλά οὔτε καί λυσιτελής εἶναι γιά τήν ποθουμένη ένότητα ὄλων τῶν Χριστιανῶν στήν ἀληθινή ἀποστολική Πίστι καί τήν Ἐκκλησία τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Μήπως ἐπέστη ὁ καιρός οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες νά διακόψουν τίς σχέσεις τους μέ τό Π.Σ.Ε.;

2. Ἐάν γιά λόγους ὑψίστου, καλῶς νοουμένου καί θεοφιλοῦς συμφέροντος ὠρισμένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν (βλ. Πηδάλιον, ἔκδ. Ρηγοπούλου 1982, σελ. 56, τί ἐστὶ τό συμφέρον) ἢ καί γιά λόγους ἐνημερώσεως κριθῆ ἀπαραίτητη κάποια μορφή συνεργασίας μέ τό Π.Σ.Ε., πρέπει νά ἀπαιτηθῆ ἡ μετονομασία τοῦ Π.Σ.Ε. σέ «Παγκόσμιο Χριστιανικό Συμβούλιο» καί νά ὑπάρχη χαλαρή σχέσις μέ αὐτό, δι' ἀπλῶν παρατηρητῶν, χωρίς δεσμεύσεις καί ὑποχρεώσεις πού ἀντιβαίνουν στήν ἐκκλησιολογία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

3. Στήν περίπτωσι αὐτή δέν θά γίνωνται συμπροσευχές καί λατρευτικές ἐκδηλώσεις. Ἡ συμμετοχή θά εἶναι ἀπολύτως ἀκαδημαϊκοῦ ἐπιπέδου, ἀπαραιτήτως δέ οἱ Ὁρθόδοξες θέσεις θά διατυπώνωνται μέ τήν μορφή τῶν χωριστῶν Δηλώσεων, ὅπως γινόταν μέχρι τήν Γεν. Συνέλευσι τοῦ Νέου Δελχί (1961).

Ἡ ἔνωσις, ἂν ποτε γίνη, δέν θά εἶναι ἀποτέλεσμα συμφυρμού ἀλλά καρπὸς προσευχῆς, πιστότητος στήν Ὁρθόδοξο αὐτοσυνειδησία μας καί κυρίως δῶρο τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ.

Ἐν Ἁγίῳ Ὁρει τῇ 18ῃ Φεβρουαρίου 2007

Τά μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς

Ὁ τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου Καθηγούμενος + Ἀρχιμ. Ἐφραίμ

Ὁ τῆς Ἱ. Μ. Φιλοθέου Γέρον Λουκάς

Ὁ τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου Καθηγούμενος + Ἀρχιμ. Γεώργιος

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΜΦΩΝΙΑΝ ΤΗΣ ΡΑΒΕΝΝΗΣ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2007

ἙΑγιορείτου Μοναχοῦ

ΓΕΝΙΚΩΣ

1. Εἶναι καταφανής ἡ πανοῦργος διπλωματία τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλά καί ἡ ἀνοχή (συνειδητή ἢ ἀσυνείδητος) τῶν ἡμετέρων.

2. Τά περισσότερα σημεῖα εἶναι γραμμένα κατ' ὀρθοδοξοφανῆ τρόπον. Περνοῦν ἔτσι τό μήνυμα ὅτι οἱ ἀντιδρῶντες Ὁρθόδοξοι (ἀλλά καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, οἱ κατὰ τῶν Παπικῶν ἀγωνισθέντες εἰς τό παρελθόν) ἐκ φανατισμοῦ παρερμήνευσαν, ἠδίκησαν καί ἐσυκοφάντησαν τούς Παπικούς. Ἡ –εἰς τήν καλύτεραν περίπτωσιν– ὅτι οἱ Παπικοί, χάριν τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐνότητος, κάνουν ὑποχωρήσεις· ἀκόμη καί εἰς θεμελιώδεις τῶν ἀρχῶν.

Εἰς τό σημεῖον αὐτό θά πρέπη νά ὑπογραμμισθῇ καί ἡ ἀσυνέπεια τῆς Βατικανείου διπλωματίας, ἡ ἐπανειλημμένως ἀποκαλυφθεῖσα κατὰ τά τελευταῖα ἔτη. Ὅτι, δηλαδή, τās ὑποκριτικῶν «ὑποχωρήσεις» τās ὁποίας κάνουν –εἴτε αὐτοβούλως (δι' ἐπίτευξιν ἐντυπώσεων ἢ καί μειζόνων ὑποχωρήσεων ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων), εἴτε ἀναγκασόμενοι ἀπό τήν βῶσαν πραγματικότητα (λ.χ. ἐπί τοῦ θέματος τῆς Οὐνίας)– εἰς τήν πρᾶξιν τās λησιμονοῦν. Καί ὄχι μόνον εἰς τήν πρᾶξιν, ἀλλ' ἐπανειλημμένως τās καταργοῦν καί διά ρητῶν δηλώσεων (τοῦ «ἀλαθήτου» Πάπα ἢ καί ἐτέρων ἀνωτάτων ἀξιωματούχων του). Ὅποτε πρός τί ὁ κόπος καί –τό χειρότερον– ἡ φθορά, ἡ ὁποία προξενεῖται εἰς τό Ὁρθόδοξον πλῆρωμα ἐκ τῶν διαλόγων;

3. Παραλλήλως ὁμως μέ τās ὀρθοδοξοφανεῖς διατυπώσεις –πού «ρίχνουν στάχτη» στά μάτια τῶν ὀρθοδόξων– ἐπιτυγχάνουν δι' ἀσαφειῶν, διπλωματικῶν γραφῶν, ἀνα-

κριδῶν ὑπερτονισμῶν καί γενικεύσεων, καταφανῶν αἰχμῶν καί «ἀνοικτῶν παραθύρων» («θά τό μελετήσωμε προσεχῶς σέ μεγαλύτερον βάθος») νά προβάλλουν τās παπικῶν διεκδικήσεις μερικῶς τώρα, ἀλλά καί νά θέσουν τὰ ἐρείσματα διά πληρεστέραν προβολήν τῶν εἰς τό προσεχές μέλλον.

4. Διά τήν περίπτωσιν κατὰ τήν ὁποίαν δέν θά καταστῇ δυνατή ἡ ὑπό Ὁρθόδοξον υἰοθέτησις παπικῶν τινῶν ἀποκλίσεων, ἐξαίρεται ἡ θεωρία τῆς «ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως τῶν κανονικῶν νομοθετημάτων ἐν ταῖς θεμιταῖς τούτων ποικιλομορφίαις» καί τῆς «ἐνότητος τῆς καλούσης μακριά ἀπό τήν πτῶσιν στήν ὁμοιομορφίαν πρός τήν ποικιλομορφίαν καί ἰδιαιτερότητα» (ἄρθρα 16 καί 31 τῆς Συμφωνίας). Οὕτως καταβάλλεται τό θεμέλιον διά μίαν ἔνωσιν «οὐνιτικοῦ μοντέλου».

Ταυτοχρόνως ὑπερτονίζεται ἐπανειλημμένως ἡ ὑποχρέωσις πάντων τῶν πιστῶν καί τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν πρός ὑπακοήν καί κοινωνίαν μετά πασῶν τῶν λοιπῶν, διδομένης τῆς βαρύτητος μᾶλλον εἰς τήν πειθαρχίαν καί ἐνότητα, παρά εἰς τήν Ὁρθόδοξίαν. Βεβαίως θίγεται καί τό δεύτερον, ἀλλά τό μήνυμα, τό ὁποῖον προωθείται –τουλάχιστον ὅπως ἡμεῖς τό ἀντιλαμβανόμεθα– εἶναι ὅτι ἡ κοινωνία καί ἡ ἐνότης συνεπάγεται καί τήν Ὁρθόδοξίαν, καί ὄχι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διά τήν θεάρεστον κοινωνίαν καί ἐνότητα.

5. Πανταχοῦ ὑπονοεῖται καί εἶναι διάχυτον τό πνεῦμα τῆς θεωρίας τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν», ἐχουσῶν ἀμφοτέρων κανονικήν ἀποστολικήν διαδοχήν, ἱερωσύνην, Βάπτισμα, Χρῖσμα, Θεῖαν Εὐχαριστίαν... Οὐδα-

μοῦ ὑπογραμμίζεται ἡ ὑπαρξίς τῆς αἰρέσεως, ἡ ἀκυροῦσα πάντα τὰ ἀνωτέρω. Κατά συνέπειαν, ἐάν ὑπάρξη κάποια διπλωματική συμφωνία καί εἰς τὰς λεπτομερείας περὶ τῶν προνομίων τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης κατὰ τὴν προσεχῆ συνάντησιν, αὐτομάτως ὁ Πάπας, ὄχι ἀπλῶς θὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ κανονικός ἐπίσκοπος Ρώμης –ὡς τοιοῦτον τὸν θεωροῦν ἤδη– ἀλλὰ καί θὰ μνημονευθῆ ὡς ὁ Πρῶτος τῶν Πατριαρχῶν, ἡ δέ πλήρης ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ εἶναι τετελεσμένον γεγονός!

Ἴσως προβληθῆ ὡς διάψευσις τοῦ ἀνωτέρω ἢ ὑποσημείωσις τοῦ 4ου ἄρθρου, καθ' ἣν ἐκάστη Ἐκκλησία θεωρεῖ ἑαυτὴν ὡς τὴν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Ὅμως –πέραν τῆς ἐλλείψεως πλήρους σαφηνείας– θεωροῦμεν ὅτι ἡ ὑποσημείωσις ἀπλῶς ἀποτελεῖ κλασικὴν περίπτωσιν καθησυχαστικῆς διγλωσσίας, ἀντιφάσκουσα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ὄλου κειμένου. Ἐπί πλέον:

α) Πρὸς δήλωσιν τῆς ἀνωτέρω διακηρύξεως ἐκάστης Ἐκκλησίας (ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ τὴν «Μίαν, Ἁγίαν...») χρησιμοποιεῖται ἀντιστοιχῶς διαφορετικὸς ὅρος. Καί συγκεκριμένως: ὁ διὰ μὲν τοὺς Ὁρθοδόξους ὅρος (*αὐτο-ἀντίληψις*: self-understanding εἰς τὸ Ἀγγλικὸν πρωτότυπον) ἐμφαίνει ὑποκειμενικότητα, ὁ δὲ διὰ τοὺς Παπικούς ἀντιστοιχῶς ὅρος (*αὐτο-ἐπίγνωσις*: self-awareness εἰς τὸ Ἀγγλικὸν πρωτότυπον) ἐμφαίνει ἀντικειμενικότητα!

β) Ἐάν ὄντως ἐκάστη τῶν διαλεγομένων πλευρῶν θεωρεῖ ἑαυτὴν ὡς κεκτημένην τὴν ἀποκλειστικότητα τοῦ νὰ εἶναι ἡ «Μία, Ἁγία...» –καί ἀσφαλῶς ἄνευ περιθωρίων διαπραγματεύσεως τῆς πίστεως ταύτης– ποίαν σκοπιμότητα ἐξυπηρετεῖ ὁ διάλογος; Εἶναι ἀπλοῦς ἐμπαιγμός («ἀνούσιον παίγνιον» κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἀγίου Αὐστραλίας) ἢ σκοτεινότερόν τι καὶ δολιώτερον;

ΕΙΔΙΚΩΤΕΡΟΝ

(Σταχυολογοῦμεν ὠρισμένα σημεῖα)

1. Μεγάλην ἀναισχυντίαν ἀλλὰ καὶ ἀποκρυψιν τῆς ἀληθείας ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων παντελῆ ἔλλειψιν στοιχειώδους ἀξιοπρεπείας –καταδεικνύει ἡ παράκαμψις τοῦ ζητήματος τῆς Οὐνίας διὰ... «τό ἐγγύς μέλλον» (ἄρθρ. 2). Δηλοῦται ἀπλῶς ὅτι «Ἀπὸ τοῦ 1990 ἕως τὸ 2000 τὸ κύριον θέμα, τὸ ὁποῖον συνεζητήθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἦτο ἡ Οὐνία» καὶ ἀναφέρονται ὀνομαστικῶς μόνον τὰ «Ἐγγράφα Βαλαμάνδης, 1993· Βαλτιμόρης, 2000». Ἀποσιωπῶνται:

α) Ἡ ἐπίμονος ἀπαίτησις τῶν Ὁρθοδόξων διὰ τὴν καταδίκην καὶ κατάργησιν τῆς Οὐνίας, ὡς προϋπόθεσις τοῦ διαλόγου, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Γ' Πανορθοδόξου Διασκέψεως ἐν Ρόδῳ (1964)· ἰδίως μετὰ τὰς τελευταίας βαναυσότητος τῶν Οὐνιτῶν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην εἰς δάρος τῶν Ὁρθοδόξων.

β) Ἡ ἐπίτευξις τῶν καταδικαστικῶν διὰ τὴν Οὐνίαν ἀποφάσεων τῆς Βιέννης (31/1/1990· ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ὑποεπιτροπῆς) καὶ τοῦ Freising (Μονάχου) (15/6/1990· ὑπὸ τῆς ὀλομελείας) χάρις εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐπίμονον ἀπαίτησιν τῶν Ὁρθοδόξων ἀλλὰ καὶ τὴν ἀντικειμενικὴν στάσιν παπικῶν τινῶν ἀντιπροσώπων.

γ) Ἡ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν μὴ ὑπογραφήν τῶν ἀνωτέρω κειμένων, ἢ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του μὴ δημοσιεύσιν των εἰς τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν τύπον καί, τέλος, ἡ διὰ δηλώσεων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ Βατικανοῦ ἀντιθέτων τῶν ἀποφάσεων τῆς Μεικτῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐξυμνητικῶν καὶ ἐνισχυτικῶν τῆς Οὐνίας ἀπόρριψις τῶν κειμένων εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

δ) Ἡ ἔντονος ἀντίδρασις τῶν Ὁρθοδόξων τόσον δι' ἐκτάκτου συσκέψεως τῆς Διορθοδόξου ἀντιπροσωπίας ἐν Κωνσταντι-

νουπόλει (12/12/1990), ὅσον καί διά τοιαύτης ἀπάντων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐπίσης ἐν Κωνσταντινουπόλει (15/3/1992), διακηρυξασῶν ἀμφότερων ὅτι ὁ διάλογος εἶναι δυνατόν νά συνεχισθῆ **μόνον** κατόπιν τῆς διευθετήσεως τοῦ θέματος τῆς Οὐνίας ἐπί τῇ θάσει τοῦ συμφωνηθέντος ἐν Freising κειμένου.

ε) Ἡ προκλητική συμπεριφορά καί ἀδιαλλαξία τῆς Ρώμης ἐπί τοῦ θέματος, ἣτις οὐσιαστικά κατήργησε ἀντί τῆς Οὐνίας... τόν διάλογον. Καθόσον οἱ Ὁρθόδοξοι προσωρινῶς ὑποχωρήσαντες ἀνεπιτρέπτως ἐν Ballamand – χάριν τῆς διασώσεως τοῦ διαλόγου – ἀφυπνισθέντες ὁμως ὑπό τῆς συνεχιζομένης ἀσυνεπείας τοῦ Βατικανοῦ, ἀπέρριψαν τό κείμενον τοῦ Ballamand καί ἐπανῆλθον εἰς τάς δικαίας ἀπαιτήσεις των· ἀρχικῶς ἐν Arricia τῆς Ρώμης (συμφώνως πρός τά ὑπό τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου ἀπαντηθέντα πρός τούς Ἅγιορείτας, διαμαρτυρηθέντας διά τά ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα κατά τήν θρονικήν ἐορτήν 30/11/98) καί τελικῶς ἐν Βαλτιμόρη τῶν Η.Π.Α. (Ἰούλιος 2000) [Βλ. «Παρακαταθήκη» τ. 14, σ. 18· ἐνθα ἀναφέρεται ὅτι ἐν Βαλτιμόρη δέν συνετάγη κοινή δήλωσις. Ἐάν αὐτό εἶναι ἀκριβές, πῶς τό κείμενον τῆς Ραβέννης ὁμιλεῖ περί Ἐγγράφου Βαλτιμόρης;]

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω οἱ χαρακτηρισμοί πού ἐχρησιμοποίησαμε διά τήν ἐν Ραβέννη παράκαμψιν τοῦ ζητήματος τῆς Οὐνίας διά «τό ἐγγύς μέλλον» δέν θά πρέπη νά θεωρηθοῦν ὡς ὑπέρ τό δέον ἐπιεικεῖς;

Καί ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ ἐρωτῶμεν: Εἶναι δυνατόν νά γίνῃ ἀνεκτῆ, ἢ ἔστω νά ἔχη καί τό παραμικρόν ἐλαφρυντικόν, ὄχι ἀπλῶς ἢ συγκατάθεσις εἰς τήν παρουσίαν τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Οὐνίας κατά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν καί τάς λοιπάς τελετάς, κατά τήν περυσινήν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τό Φανάρι, ἀλλά –τό φοβερότερον– ἢ ἐπίδοσις καί τιμητικοῦ δώρου ὑπό τοῦ Οἰκουμενι-

κοῦ Πατριάρχου εἰς αὐτόν (τόν Οὐνίτην ἐπίσκοπον);(!) Ἐπεδραβεύθησαν οὕτως αἱ πάλαι καί ἐπ' ἐσχάτων θαναυσότητες τῶν Οὐνιτῶν κατά τῶν Ὁρθοδόξων καί κυριολεκτικῶς ἐξευτελίσθησαν αἱ πρό ἐτῶν ἀποφάσεις τῆς Γ' Πανορθοδόξου Διασκέψεως ἐν Ρόδῳ, τῆς Διορθοδόξου ἀντιπροσωπίας εἰς τόν διάλογον καί τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῆς τελευταίας μάλιστα γενομένης τῆ πρωτοβουλία αὐτοῦ τούτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου!

2. Ἐν τῷ 7ῳ ἄρθρῳ τῆς κρινομένης συμφωνίας τῆς Ραβέννης νομίζομεν ὅτι ἀπλουστεύονται πολὺ τά πράγματα, λόγῳ παραθεωρήσεως τῆς ἐν τῷ ἀναφερομένῳ χωρίῳ (Α' Ἰωάν. 2,27) προϋποθέσεως: «καθὼς ἐδίδαξεν ὑμᾶς μενεῖτε ἐν αὐτῷ». Οὕτω, δηλαδή, εἶναι δυνατόν νά κατανοηθῆ –ἀν καί ἐν μέσῳ ἀσαφείας– ὅτι ἕκαστος τῶν πιστῶν εἶναι ἀλάθητος περὶ τήν πίστιν. Φυσικωτάτη ἀπόρροια τούτου –κατά μείζονα μάλιστα λόγον– εἶναι ἡ κατοχύρωσις τοῦ «ἀλαθήτου» τοῦ Πάπα. Ἄλλ' ἐρωτῶμεν: Πῶς ἐξηγοῦν οἱ ὑπογράψαντες τό κείμενον τάς τόσας αἰρέσεις, οὐχί μόνον ἀπλῶν πιστῶν, ἀλλά καί Παπῶν; (!)

3. Ὁχι ἀπλῶς ἀδόκιμος, ἀλλά καί βλάσφημος καί πονηρά τυγχάνει ἡ φράσις: «Ὁ Χριστός, κατόπιν τῆς Ἀναστάσεώς Του, τήν ἐμοιράσθη (τήν αὐθεντίαν Του)... μετά τῶν Ἀποστόλων» (ἄρθρ. 12). Πιθανώτατα τίθεται ὑστεροβούλως, ἵνα θεμελιωθῆ προσεχῶς ἐπ' αὐτῆς ἡ ἰδιότης τοῦ Πάπα ὡς Vicarius Christi.

4. «Μία τοπική Ἐκκλησία οὐ δύναται ἀλλοιοῦν τό Σύμβολον τῆς Πίστεως» (ἄρθρ. 33). Φοβερόν! Δηλαδή, μία περιφερειακή Ἐκκλησία, ὡς ἦτο ἡ Παπική πρό τῆς ἐκπτώσεως της εἰς αἵρεσιν, ἠδύνατο ἀλλοιωῶσαι; Ἄλλ' ἀκόμη καί ἡ Καθολική (Παγκόσμιος) Ἐκκλησία (ὡς θεωρεῖ ἐαυτήν ἢ Ρώμη) δύναται νά ἀλλοιώσῃ τό Σύμβολον τῆς Πί-

στεως; **Ίδού ἡ κερκόπορτα διὰ τήν δικαιοσύνην τῆς αἰρετικῆς προσθήκης τοῦ Filioque!** Πῶς ὑπέγραψαν τά ἀνωτέρω Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι; (!)

5. Πιστεύομε πάντως ὅτι ἡ πλέον μεθοδευμένη καί ὑπουλος –«ὑπόγεια» κατά τόν χαρακτηρισμόν Ἱεράρχου– διεργασία ἐγένετο διὰ τήν **ὑποσύλωσιν τοῦ Πρωτείου.** Συγκεκριμένως:

α) Προβάλλονται ὑποκριτικῶς καί παραπλανητικῶς θέσεις καί ἐρμηνεῖται Ὁρθόδοξοι (ἐνίοτε ἀκόμη καί Προτεσταντίζουσαι) τελείως ξέναί πρός τήν διδασκαλίαν καί τήν πρᾶξιν τοῦ Παπισμοῦ. Λόγου χάριν:

- Ἑρμηνεῖα τῆς αὐθεντίας ὡς: «διακοινίας ἀγάπης... ἄνευ κυριαρχίας, ἄνευ σωματικοῦ ἢ ἠθικοῦ ἐξαναγκασμοῦ... ριζικῶς διαφόρου ἐκείνης τῶν Βασιλέων τῶν ἐθνῶν καί τῶν ἐξουσιαζόντων τοῦ κόσμου τούτου» (ἄρθρ. 14).

- Ὑπερύψωσις τῶν λαϊκῶν ὡς ἐχόντων αὐθεντίαν, ἀκόμη καί ἀλάθητον (ἄρθρ. 7).

- «Ἐκαστος ἐπίσκοπος... εἶναι κριτής καί ὑπόλογος ἐνώπιον Θεοῦ διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπισκοπῆς» (ἄρθρ. 26).

- «Μία περιφερειακή σύνοδος ἢ συμβούλιον οὐδεμίαν ἔχει αὐθεντίαν ἐφ' ἐτέρων ἐκκλησιαστικῶν περιφερειῶν» (ἄρθρ. 27).

- «Ἡ Ρώμη... κατεῖχε τήν πρώτην θέσιν ἐν τῇ τάξει» (ἄρθρ. 41).

6) Παραλλήλως ὁμως ἄρχεται καί ἡ θεμελίωσις τῆς Παπικῆς πλάνης. Διά τῆς «εὐφυοῦς» ἐπινοήσεως τῆς «τριτύπου πραγματώσεως τῆς συνοδικότητος καί τῆς αὐθεντίας» παρουσιάζεται ἡ δῆθεν ἀντιστοιχία τοῦ Πρωτείου τοῦ Πρώτου καί ἐπί τῶν τριῶν ἐπιπέδων (τοπικοῦ, περιφερειακοῦ καί Καθολικοῦ) (ἄρθρ. 10, 17, 42, 43, 44). Οὕτως προβάλλεται τό Πρωτεῖον τοῦ Ρώμης ἐναντι τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν ὡς δῆθεν ἀντιστοιχόν τοῦ Πρωτείου τοῦ Πατριάρχου ἐνα-

ντι τῶν ὑπ' αὐτόν Μητροπολιτῶν καί τοῦ Μητροπολίτου ἐναντι τῶν ὑπ' αὐτόν ἐπισκόπων, ἀλλά καί ὡς δῆθεν ἀντιστοιχόν τοῦ Πρωτείου τοῦ Ἐπισκόπου ἐναντι τῶν ὑπ' αὐτόν Πρεσβυτέρων (ἐνθα ὑπάρχει καί διαφορά βαθμοῦ ἱερωσύνης)!

Ἐπίσης διακηρύσσεται ὅτι «ἡ συνοδικότης ὡσαύτως (δέον ὅπως θεωρῆται ἀεὶ) ἐντός τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Πρωτείου» (ἄρθρ. 43)!

Τοιαύτη ὅμως ἐννοία παπικοῦ Πρωτείου οὐδέποτε ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καί μόνον ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ κατεσκευάσθη καί διεκηρύχθη.

γ) Ἄλλ' ἐπί πλέον ἐπιχειρεῖται καί πρακτικῆ, δῆθεν ἱστορικῆ, «κατοχύρωσις» τῶν Παπικῶν διεκδικήσεων (ἄλλοτε «μέ τό γάντι» καί ἄλλοτε «ἐν ψυχρῶ») διὰ τῶν ἐξῆς:

- «Ἡ ἱστορία κατέγραψε... ἐκκλήσεις πρός μείζονας ἐπισκοπικάς καθέδρας, ἰδίᾳ δέ πρός τήν τῆς Ρώμης» [Φυσικά ἐρμηνεύεται (πρός τό παρόν) δι' ἀποφυγῆν ἀντιδράσεων, ὡς ἐκφρασις «ἀλληλεγγύης»] (ἄρθρ. 40). Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ὁμολογεῖται ὅτι «ἐκκλήσεις» ἐγένοντο καί πρός ἐτέρας «καθέδρας», τό «ἰδίᾳ» (ἀκόμη καί ἐάν γίνη ἀποδεκτόν) οὐδεμίαν ποιοτικῆν διαφοράν (ὑπεροχήν) δέν δύναται νά προσφέρῃ εἰς τόν Πάπαν.

- «Ἡ συνοδικότης... ὑπονοεῖ ἐνεργόν ρόλον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ὡς πρώτου τῶν ἐπισκόπων τῶν μειζόνων καθεδρῶν...» καί «ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης... ἐνεπλέκετο... στενωῶς, ἐν τῇ διαδικασίᾳ λήψεως ἀποφάσεων ὑπὸ τῶν συνόδων» (ἄρθρ. 42). Πέραν τῶν ἐξ ἀνάγκης ὁμολογουμένων: «ἐν τῇ ὁμοφωνίᾳ τῶν συναθροισζομένων ἐπισκόπων» καί ὅτι «ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης οὐ συνεκάλεσε τὰς Οἰκουμενικάς Συνόδους τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων καί οὐδέποτε προήδρευσε τούτων» (ἄρθρ. 42) εἶναι ἐπιβεβλημένον νά παρατηρηθοῦν καί τά ἐξῆς:

I. Ἐν τῇ πράξει εἰς ἀρκετάς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων οὐδεὶς «ἐνεργὸς ρόλος»

καί οὐδεμία «ἐμπλοκή στενή» τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ὑπῆρξεν.

Π. Ἀλλά καί ὅταν –καί ὅπως– ἐγένοντο ἐπ’ οὐδενί δέν ἐδήλουν (ἢ ὑπενόουν) Παπικόν Πρωτεῖον (καί μάλιστα ἐξουσίας). Καθόσον οὐ μόνον καί ἕτεροι Πατριάρχαι (λ.χ. Ἅγιος Κύριλλος), ἀλλά καί Ἐπίσκοποι (λ.χ. Ἅγιος Σπυρίδων) καί Πρεσβύτεροι καί Διάκονοι (λ.χ. Μ. Ἀθανάσιος) καί Μοναχοί (λ.χ. Ἀγ. Μάξιμος) πολλάκις ἔπαιξαν «ἐνεργότερον ρόλον» καί «ἐνεπλάκησαν στενότερον» τοῦ Ρώμης.

δ) Ἐπειδή ἴσως ἐσυνειδητοποιήθη ὅτι διά τήν φοράν αὐτήν «ἐλέχθησαν πολλά» καί ὅτι «δέν σηκώνει ἄλλο», ἀπλῶς προαναγγέλλεται ὅτι «τό ἐρώτημα περί τοῦ ρόλου τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ἐν τῇ κοινῶνι πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν παραμένει πρὸς μελέτην εἰς μεγαλύτερον βᾶθος» (ἄρθρ. 45). Ἀλλά δέν ἀρκοῦνται μόνον εἰς αὐτό. Πιθανόν πρὸς σφυγμομέτρησιν τῶν ἀντιδράσεων δηλώνουν ἀνευθυριάστως ὅτι θά μᾶς

ἐρμηνεύσουν «τήν διδασκαλίαν τῆς πρώτης καί τῆς δευτέρας Βατικανῆς συνόδου ἐπί [μᾶλλον: περί] τοῦ παγκοσμίου πρωτείου ὑπό τό φῶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς πρακτικῆς κατά τήν πρώτην χιλιετίαν» (ἄρθρ. 45) (!). Δηλαδή –οὔτε λίγο οὔτε πολύ– μᾶς προειδοποιοῦν ὅτι θά μᾶς παρουσιάσουν ὀρθοδοξοφανῶς τά τερατοουργήματα αὐτά τοῦ Βατικανοῦ!

Ἦντως ἀποκαλυπτικά ἀποδεικνύονται ὅσα ἔγραψεν προσφάτως ὁ σεβαστός Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ὀσίου Γρηγορίου, π. Γεώργιος Καψάνης διά τās πρό τεσσαρακονταετίας δηλώσεις τοῦ Πιέρ Ντυπρέ («Τό Πρωτεῖον θά σᾶς τό διατυπώσουμε μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε θά τό δεχθῆτε», βλ. *Παρακαταθήκη*, τ. 54, σ. 5)· ὅπως ἐπίσης καί τά πρό διετίας περίπου ἀποκαλυφθέντα ὑπό Μητροπολίτου τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας περί τοῦ ὑπάρχοντος συγκεκριμένου Οἰκουμενιστικοῦ σχεδίου (προσυμπεφωνημένου) πρὸς ἔνωσιν!

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ
 στή διεύθυνση
www.orthodoxnet.gr
 Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἰστοσελίδα:
www.orthros.org

1. Προσφάτως ἐκκλησιαστικόν περιοδικόν ἐδημοσίευσεν ἀποσπάσματα τῆς Α' Βατικανῆς Συνόδου διά τό Πρωτεῖον καί τό Ἀλάθητον τοῦ Πάπα. Εἶναι, ὄχι ἀπλῶς βλάσφημα, ἀλλά κυριολεκτικῶς ἐξωφρενικά! Ἀποροῦμε πῶς εὑρέθησαν Ὀρθόδοξοι, οἱ ὅποιοι κατεδέχθησαν, ὄχι μόνον νά διαλέγωνται μέ τούς παπικούς, πρό τῆς ἀνακλήσεως τοιούτων τερατολογιῶν, ἀλλά καί νά συνυπογράφουν ὅτι ὑπάρχει δυνατότης ἐρμηνείας των, βάσει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πρακτικῆς τῆς πρώτης χιλιετίας!

«Όταν ο Πάπας πεθάνει, ο Θεός πιά δέν κυβερνᾷ τόν κόσμο» (!)

[᾽Από τήν διδασκαλία τῆς Β΄ Βατικανείου Συνόδου (1964)

–πού ἰσχύει καί σήμερα– γιά τόν Πάπα]

«Ὁ Πάπας εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ ᾽Αγίου Πέτρου σέ εὐθεία γραμμή. Ὅπως ἐκεῖνος ἄκουσε νά λέγει ὁ Χριστός: “Πέτρε, εἶσαι ἡ πέτρα καί πάνω σ’ αὐτήν τήν πέτρα θά οἰκοδομήσω τήν ἐκκλησία μου”. ᾽Ακόμη: “ὅσκιε τά ἄρνια μου, ποιμαίνε τά πρόβατά μου”. Ὁ ᾽Υπέρτατος Ποντίφηκας κατέχει λοιπόν μιά θέση κεντρική καί ἀποκλειστική στους κόλπους τῆς ἐκκλησίας ἀπ’ τά ἀποστολικά χρόνια. Γύρω του συγκλίνει ἡ ᾽Εκκλησία ὀλόκληρη, καθώς μέ τίς πλάτες του σηκώνει τό βάρος τῆς διακυβέρνησης τοῦ συνόλου τῶν πιστῶν ὅποιασδήποτε τάξεως. Ὁ Πάπας εἶναι ἕνας πιστός, ὅμως οὐσιαστικά εἶναι περισσότερο ἀπ’ τούς ἄλλους: **χωρίς αὐτόν, δέν ὑπάρχει πλέον ἐκκλησία καί συνεπῶς οὔτε πιστοί. [!]** Ὁ Πάπας εἶναι, ἀπλῶς, ἡ ᾽Εκκλησία. “Ὁπου Πέτρος, ἐκεῖ ᾽Εκκλησία, ἐκεῖ ὁ Θεός”. “Ὁ ἐπίσκοπος τῆς ᾽Εκκλησίας τῆς Ρώμης, στόν ὁποῖο ὑπάρχει τό φορτίο πού ὁ Κύριος ἔδωσε μ’ ἕνα μοναδικό τρόπο στόν Πέτρο, πρῶτο τῶν ᾽Αποστόλων, καί πού πρέπει νά μεταφέρεται στους διαδόχους του, εἶναι ὁ ἀρχηγός τοῦ κολλεγίου τῶν ἐπισκόπων, ᾽Αντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ, καί ποιμένας τῆς ὅλης τῆς ᾽Εκκλησίας ἐπί τῆς γῆς”, διαβεβαιώνει εὐθέως ὁ 331 κανόνας τοῦ κώδικα τοῦ 1983 πού δίνει καί τήν λογική συνέπεια: “Γι’ αὐτό ἔχει μέσα στήν ἐκκλησία, ἐξ αἰτίας τῆς διακονίας του, τήν κανονική ἐξουσία, ὑπέρτατη, πλήρη, ἄμεση καί παγκόσμια πού μπορεῖ πάντοτε νά ἀσκεῖ ἐλευθέρως”. Τά πάντα θρῖσκονται ἐδῶ. ᾽Αφοῦ ὁ Πάπας ἀνακεφαλαιώνει στό πρόσωπό του ὅλη τήν ᾽Εκκλησία, τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δέν ξεφεύγει ἀπ’ τήν κανονική του ἐξουσία. Αὐτή εἶναι ὑπέρτατη (χωρίς νά ὑπάρχει τίποτε καί κανένας πάνω ἀπ’ αὐτόν), πλήρης (χωρίς ὅρια ὅσον ἀφορᾷ τά θέματα τῆς ἀρμοδιότητός του), ἄμεση (χωρίς ὅρια ὅσον ἀφορᾷ τούς τόπους τῆς ἀρμοδιότητός του, ὁ Πάπας κυβερνᾷ ἄμεσα τή παραμικρή γωνιά τῆς ᾽Εκκλησίας, τόν πιό μικρό πιστό). Καί παγκόσμια (ὁ Πάπας κυβερνᾷ ὅλους καί καθέναν στήν παραμικρή λεπτομέρεια)»...

«Όταν ὁ πάπας πεθάνει ἢ ἀδυνατεῖ νά ἀσκεῖ τά καθήκοντά του γιά ὁποιοδήποτε λόγο, ὁ χρόνος εἶναι νεκρός, τά ρολόγια σταματοῦν, ὁ Θεός πιά δέν κυβερνᾷ τόν κόσμο».[!]

(᾽Από τό βιβλίο «Droit canonique» [Κανονικό Δίκαιο] τοῦ Γάλλου Alain Sériaux, Καθηγητοῦ τοῦ Δικαίου καί τῆς Πολιτικῆς ᾽Επιστήμης στό Πανεπιστήμιο D’Aix-Marseille, ἐκδ. Presses Universitaires de France, 1996, σσ. 195 καί 199).

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ*

τοῦ Δημητρίου Γρ. Τσάκωνα

Δύσκολα ὁ ἔκπρόσωπος τῆς μεσότητος, μπορεῖ νά σταθῆ ὡς μεγαλοφυΐα. Συνήθως ἡ μεσότητα εἶναι στίς μέρες μας ἔκφρασις συντηρήσεως. Ὅ,τι ἐμφανίζεται κι' ἐπιβάλλεται ὡς βούλησις κοινοβουλευτικῶς κυβερνωμένου κράτους εἶναι σχεδόν κατ' ἀνάγκην προϊόν συμβιβασμοῦ, δηλαδή τῶν ἀντιφάσεων καί ἀντιθέσεων τῆς συγχρόνου Δημοκρατίας. Ὅμως στήν περίπτωσι τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη ἔχουμε μιά ἐμπνευσμένη μεσότητα, μιά μεσότητα πού γίνεται μεγαλοφυΐα. Ἡ ἀντιφατικότης τῶν ἐπιδιώξεων τῶν Ἀγωνιστῶν, τό σκληροτράχηλο «ἐγώ» τῶν Κοτζαμπάσηδων ὅσο καί τοῦ ἀνερχομένου Λαοῦ δημιουργοῦν μιά τεταμένη, μιά «προσωποπαγῆ» καί συνάμα ἰδιωτική συγκρότησι ἀντιθέσεων, πού διανοίγει μιά ἀφόρητη κρίσι τόσο γιά τήν Μοῖρα τῆς Ἐπαναστάσεως ὅσο καί τῆς ἴδιας τῆς Ἡγεσίας. Κάτω ἀπό τέτοιο κλίμα ἀνευθυνότητος ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ἀνευρίσκει ὡς μίτον τῆς ἠγεσίας τήν μεσότητα, τήν μεσότητα ὅμως ὡς ἐμπνευσιν πού καθολικοποιεῖται σάν μεγαλοφυΐα.

Τά σύνεργα πού χρειάζονται γιά μιά τέτοια προσπάθεια εἶναι πολλά καί ἡ ἠθική

τούς ποιότητα εἶναι πανύψηλη. Πρίν ἀπ' ὅλα ὁ Κολοκοτρώνης δέν ἔχει συμφέροντα. «Τούς εἶπα, ὅτι ὄχι μόνο ἑβδομήντα χιλιάδες νά εἶναι, οὔτε ἑβδομήντα μιλλιούνια νά εἶναι δέν παίρνω, ἐδούλευσα τόν τόσον καιρό χωρίς μισθό τήν Πατρίδα μου, θά τήν δουλεύσω καί τώρα, τό κατά δύναμίν μου»¹. Μπαίνοντας στόν Ἀγῶνα εἶχε παύσει κι' ὅλας νᾶναι ἰδιώτης πρό πολλοῦ. (Ἄλλωστε ὁ Κολοκοτρώνης «φύσει» ἦταν Κοινοτικός ἀπό γεννησιμοῦ του, συνεπῶς στάθηκε πάντα μακρῶς ἀπ' τήν ἰδιοτέλεια τοῦ συμφέροντος). Καί μ' ὅλα τοῦτα, μ' ὄλη τήν ἠθική του ὑψηλοφροσύνη τοῦτος ὁ Πρωτοκλέφτης τῆς Ἐπαναστάσεως ἔχει μιά ἀπέραντη, μιά Σωκρατική, θάλεγε, ἀνθρωπογνωσία. Γνωρίζει κατά βάθος τόν ἀνθρώπο, τόν ὁποιοδήποτε χαρακτῆρα κάθε ἀνθρώπου. Ξέρει νά πάρη ἀπέναντί του τήν θέσι τῆς σοφίας, τό «μέτρον», τήν ἰσορροπιστική γραμμή. Καί ἀκριβῶς χάρις σ' αὐτό ἡ μεσότητα γίνεται μεγαλοφυΐα. Πιό εὐκόλα ἄλλωστε οἱ ἰδιοτελεῖς συμφωνοῦν ὅταν ἐκεῖνος πού θά συμβιδάσῃ τά διεστῶτα εἶναι φορεῦς ἑνός ἀνώτερου ἠθους ἢ μιᾶς γραμμῆς πού τά διεστῶτα κατά βάθος καί μή συνει-

* Ἀπό τό βιβλίον τοῦ Δημητρίου Γρ. Τσάκωνα, *Δοκίμια Ἐπαναστάσεως. Ἀπ' τό Γουδί στό Παρόν*, ἐκδ. «Ἑλληνικά Γράμματα», Ἀθήναι 1961.

Ἁ Δημ. Τσάκωνας διετέλεσε καθηγητής τῆς Κοινωνιολογίας στήν Πάντειο Ἀνωτάτη Σχολή Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν. Ὅρισμένα ἀπό τά ἔργα του: • *Δοκίμια Ἐπαναστάσεως* (1961),

• *Κοινωνιολογία τοῦ Νεοελληνικοῦ Πνεύματος* (ἐκδ. γ', 1972).

• *Εἰσαγωγή εἰς τόν Νέον Ἑλληνισμόν* (ἐκδ. γ', 1973)

• *Κοινωνιολογική Ἐρμηνεία τοῦ Νεοελληνικοῦ Βίου* (1974)

1. Γ. Βαλέτα: Τερτσέτης, Ἄπαντα (Νεοελληνική Βιβλιοθήκη 6) τόμ. 3ος.

δητά επιδιώκουν τήν κατάφασί της.

Μέσ' από τέτοιες συμπληγάδες πού τραυματίζουν καθημερινά τήν άνωτερότητά του, ό Κολοκοτρώνης πρέπει νά πορευθῆ στόν μεγάλο Σηκωμό. «...Έπροσπάθησα, ένέργησα εἰς τήν Μάνην νά ένώσωμεν διάφορα σπήτια Μανιάτικα, κατά τήν συνήθειάν τους· καί τούς ένώσαμεν, τούς άδελφώσαμεν»². Καί μιá αντίθεσι μέ περισσότερο κοινωνικό χρώμα προβάλλει όταν γράφει: «Οί Νοικοκυραῖοι δέν ἤθελαν νά σηκωθοῦν. Ὁ Κουλοδήμας Καπετάν Ἀντώνης καί ό Γκίκας τοῦ Θ –γαμπρός τοῦ Μιαούλη– καί ό Πέτρος Μαρκέζης ένσνώμοσαν μέ τόν λαόν καί εἶπαν τῶν άρχόντων –ἤ σηκώνεσθε καί έσεῖς ἤ θά θάλωμε φωτιά νά σās κάψωμε, μόνον όρδινιάσθε τά καράδια σας. Τούς ύποχρέωσαν. Έδοσαν γρόσια καί έδγῆκαν»³. Τέτοιου εἶδους αντίφάσεις εἶναι πάντα συνδεδεμένες μέ τήν ύπαρξι τοῦ Κολοκοτρώνη. Γι' αὐτό κι' ἴσως γιά πρώτη φορά στήν γνήσια ἱστορία τῶν άνταρτικῶν κινήματων ένας άρχιστράτηγος ύποχρεοῦται νά ναι καί δικαστής. Ἄτυχος θάταν ό Ἀρχιστράτηγος άν δέν εἶχε τήν δύναμι, τή βούλησι καί τό ἦθος τοῦ Δικαστῆ. Γεννημένος όμως ό Κολοκοτρώνης σέ ψηλά βουνά ποῦχαν κοινοτική παράδοσι καί ἠθική ρώμη, σέ βουνά πού τά κατηύθυνε πάντα ό Πρωτόγερος –γνήσιες έστῖες πατριαρχικές– ἤξερε όχι μόνο τήν έπιστήμη αλλά καί τήν τέχνη τῆς δικαιοσύνης. Δέν δικάζε ό Ἀρχιστράτηγος τῆς Νίκης μόνον ἰδιωτικά, ταπεινά συμφέροντα, άλλ' άποφαίνονταν καί γιά τήν ἴδια τήν ζωή τῶν όπαδῶν του. Μποροῦσε σέ πρώτη περίπτωσι νά δινε στήν α'

όμάδα δίκη. Σέ δεύτερη όμως περίπτωσι μποροῦσε νά τήν θυσιάσει, νά τῆς δώσει πιότερες εὐθύνες κινδύνου. «Έγώ δέν ἔλειψα νά κάμω προσταγή καί επάτησα τή βούλα μου:

—“Όποιο χωριό δέν ἤθελε ακολουθήσῃ τήν φωνήν τῆς Πατρίδος τζεκοῦρι καί φωτιά»⁴. Κι' έτσι τήν Δικαιοσύνη τήν συνθέτει μέ μιá Σπαρτιατική Ἄρετή. Τό λέει ό ἴδιος ό Ἀρχιστράτηγος πού φέρει τήν περικεφαλαία τοῦ Ἄγαμέμνονος στά 1821. «Οί Σπαρτιᾶται ἔκαμαν τότε έναν πόλεμον, πού έμμήθηκαν τόν Λεωνίδα»⁵. Ἄλλά ἡ Δικαιοσύνη τῆς μεσότητος καί ἡ Σπαρτιατική Ἄρετή ἔχουν στόν Κολοκοτρώνη ένά όρθόδοξο λαϊκό χριστιανικό ἦθος. Μέσα στό άνήμερο τοῦτο ἔθνικό θεριό ύπάρχει μιá άσοφίστευτη χριστιανική άρετή: «ἦτον μιá ώρα νύκτα περασμένη καί σκοτάδι, καί τούς λέω: –έκαμα τό σταυρό μου– όσοι άγαπάτε τήν Πατρίδα έλάτε κοντά μου»⁶. Ἀνδρεία άδελφοποιτή ψυχή πού εἶχε ένά στέρεο λόγο ψυχῆς, ό Κολοκοτρώνης στέκεται στήν συνείδησι τῶν συγχρόνων του σάν ό πιό άντρειωμένος καί συνετός Ἕλληνας τῆς στιγμῆς, ένas σκληρός μαχητής κι' έπινοητικός στρατηγός –θεωρία καί πράξι σ' αὐτόν πηγαίνουν άντάμα.

Ἐξω άπ' όλα τά παραπάνω ό Κολοκοτρώνης χαρακτηρίζεται κι' άπ' τήν έλικτικότητα τῆς ύλοποιήσεως τοῦ ἦθους του αλλά καί τῆς πολιτικῆς του. Ὅταν οί στρατιῶτες επαναστατοῦν κατά τῶν Κοτζαμπάσηδων γιάτί οί τελευταῖοι έξεδίωξαν τόν Ὑψηλάντη, ό Κολοκοτρώνης παρεμβαίνοντας σάν ἰσορροπιστής τούς λέει: «Διατί θέλομε τόν

2. Ἱστορικόν Ἀρχεῖον Ἱ. Θεοφανίδου, *Αὐτοβιογραφία Θ. Κολοκοτρώνη*, 1934.

3. Ἐνθ. ἄνωτ.

4. Ἐνθ. ἄνωτ.

5. Ἐνθ. ἄνωτ.

6. Ἐνθ. ἄνωτ.

χαϊμό μας μονάχοι μας; Ἡμεῖς ἐσηκώσαμε τὰ ἄρματα διὰ τούς Τούρκους καί ἔτσι ἀκουσθήκαμε εἰς τήν Εὐρώπη, ὅτι σηκωθήκαμε οἱ Ἕλληνες διὰ τούς τυράννους, καί στέκεται ὅλη ἡ Εὐρώπη νά ἰδεῖ τί πράγμα εἶναι τοῦτο. Οἱ Τούρκοι ὅλοι εἶναι ἀκόμη ἀπειραγοί εἰς τὰ κάστρα καί εἰς τές χώρες, καί ἡμεῖς εἰς τὰ βουνά, καί ἄν σκοτώσομε τούς προεστούς, θά εἰποῦν οἱ βασιλεῖς ὅτι τοῦτοι δέν ἐσηκώθησαν διὰ τήν ἐλευθερίαν, ἀλλά διὰ νά σκοτωθοῦν συνατοῖ τους, καί εἶναι κακοί ἀνθρώποι, Καρβονάροι, καί τότε ἠμποροῦν οἱ βασιλεῖς νά βοηθήσουν τόν Τούρκο καί νά λάβομε ζυγό βαρύτερο ἀπό ἐκεῖνο ὅπου εἶχαμε. Γράφομε καί ἔρχεται ὀπίσω ὁ Ὑψηλάντης καί νά μὴν ἐπῆρε ὁ νοῦς σας ἀέρα»⁷. Σέ πρεπούμενη ὥρα καί μέ πρεπούμενα ἄρματα καί μέ πρεπούμενους ἀνθρώπους θέλει πάντοτε νά δράσῃ· «ὁ Κολοκοτρώνης εἶναι μέ 300, εἰς τήν Πιάνα. Βγαίνουνε 4000 Τούρκοι καί μᾶς ἐξημέρωσαν ἐκεῖ. Βλέποντας, ἔλεγα ὅτι οἱ Τούρκοι εἶναι ὀλίγοι, τούς ἔβλεπα μέ τό κιάλι, τό κιάλι δέν τό ἔδιδα εἰς κανένα, τούς παρηγοροῦσα»⁸.

Ἡξερε νᾶναι σοφός καί σκληρός, χριστιανός καί μαχητής, λεβέντης ἀκόμα καί μεγαλόδωρος. Ἡξερε πῶς γιά νά ζήσῃ τό Ἔθνος αὐτό ἔπρεπε νά μάθουν ὅλοι νᾶναι σκληροί, νά συνηθίσουν ὅλα των τὰ μέλη νά ἐννοοῦν καί νά δέχονται μέ ἀνδρισμό τήν Μοῖραν των⁹. Μά τούτη τήν ὑπερέντασι τῶν φυσικῶν δυνάμεων τοῦ Λαοῦ τήν εἶδε σάν μέγιστο μάθημα ἠθικῆς του ἀσκήσεως, σάν ἕναν τρόπο τραγικῆς καί ἀενάου ἐπαληθεύσεως τῆς ὑπάρξεώς του. «Μονάχα ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος τῆς ἐλευθερίας καί

τῆς ζωῆς, πού πρέπει κάθε μέρα νά τίς κατακτᾷ» εἶπε ὁ Γκαῖτε. Ἔτσι κι' αὐτός –ὅπως ὀρθά παρατηρεῖ ὁ Τερτσέτης– «εἶχε μορφώσει εἰς τό νοῦ του καί εἰς τήν καρδιά του τήν ιδέαν, ἢ τήν εἰκόνα τῆς πατρίδος, τήν εἶχε πλουτίσει μέ ὅσα τελειοποιοῦν τήν εὐτυχίαν της· ἔφευγες ἀπό τήν λατρεία τῆς εἰκόνας του; ἔπαυε ἡ φιλία του»¹⁰. Ἡ λατρεία τῆς Ἐλευθερίας γίνεται Σημαία τοῦ Πρωτόγερου. Ἀλλά θέλησι Ἐλευθερίας σημαίνει χρέος ὀδύνης. Ἐκεῖνος πού θέλει τήν Ἐλευθερία πρέπει νᾶναι πρόθυμος καί νά πάθῃ. Τούτη τήν θέλησι δέν μπορεῖ οὔτε ὁ θάνατος νά μᾶς τήν πάρῃ. Μέσα ἀπό ὀδύνη θανάτου γεννιέται ἡ λευτεριά τῶν Ἑλλήνων. Κι' Ἀρχιστράτηγός της ἦταν ἕνας ἥρωας τῶν φτωχῶν, τῶν μικρῶν καί ἀδυνάτων ραγιαδῶν, τοῦ πόνου τοῦ σωματικοῦ, τῆς δυστυχίας καί τῆς θλίψεως πού οἱ συμφορές τοῦ Γένους εἶχαν συσσωματώσει στούς Βωμούς του. Ὁ Κολοκοτρώνης γίνεται ἡ συνισταμένη ὅλων ἐτούτων τῶν παθημάτων τοῦ Ἔθνους. Κι' ὅσο κι' ἄν στέκεται στρατιωτικός ὀδηγός τῶν φτωχῶν πού τούς πονάει καί τούς λατρεύει σά λαό, ἄλλο τόσο αἰσθάνεται καί τήν ἀνάγκη τῶν ἄλλων. Ὁ Μεγάλος Ἀγών δέν θά μπορούσε νά στηθῇ στόν ἀνταγωνισμό τῶν βασικῶν δυνάμεων τοῦ Ἔθνους. Καπεταναῖοι, προεστοί καί κληρος, ἔπρεπε κατά τόν Πολέμαρχο νά συνεργασθοῦν. «Πίστευε πῶς ἄν μηδένιζαν ὅποιαδήποτε ἀπό τίς τρεῖς δυνάμεις, ρίχνανε τήν Ἐπανάστασι. Καί δέν ἤθελε οὔτε τόν ἀνταγωνισμό τους, οὔτε τήν ἐπικράτησι τῆς μᾶς ἐπάνω στίς ἄλλες. Ἡθελε νά δουλεύουν καί οἱ τρεῖς ἀρμονικά»¹¹. Γι' αὐτό καί τό Ἔθνος, λόγῳ τῆς μεγάλης του στε-

7. Γ. Βαλέτα, ἔνθ. ἄνωτ.

8. Ἱστορικόν Ἀρχεῖον Ἱ. Θεοφανίδου, ἔνθ' ἄνωτ.

9. Ἱ. Συκουτρῆ, *Μελέται καί Ἀρθρα*, 1956, Δ. Τσάκωνα, *Εἰσαγωγή εἰς τόν Νέον Ἑλληνισμόν*, 1958.

10. Γ. Βαλέτα, ἔνθ' ἄνωτ.

11. Σπ. Μελά, *Ὁ Γέρον τοῦ Μωριᾶ*, τόμ. 1ος.

γαστικότητα ανάγει τήν Μορφή Του σέ θρῦλο. Θυμάμαι ὅτι πολλές φορές γέροι σαθροί –γύρω στήν πατρίδα μου– κινούσαν ὄρες δρόμο ἀπάνω σ' ἐπικίνδυνα κασάβραχα γιά νά σοῦ δείξουν τίς σπηλιές πού ἀπόστασε ὁ Κολοκοτρώνης καί οἱ Κλέφτες του. Συχνά σέ σαστίζει ἡ ὑπερβολή τῆς ἀφηγήσεως. Ἐναφέρονται πηδήματα ὑπερανθρώπων, πράξεις τιτάνων. Ὁ θρῦλος πυργώνει κατορθώματα¹².

Γιατί μέσ τήν καρδιά τοῦ ἀφηγητοῦ καίει ἰερή λαμπάδα ὁ ἐνθουσιασμός. Πέρα ἀπό τά γεγονότα ἡ προσωπικότητα τοῦ Κολοκοτρώνη καταστάλαξε μέσα στήν καρδιά τοῦ Λαοῦ. Μέ τέτοιες μορφές ζῆ, τρέφεται καί ξεδιψᾷ ὁ Λαός. Ἐν δέν εἶχε τέτοιο λόγο ἡ Ἱστορία, ποιός μπορεῖ νά ναι τότες ὁ προσορισμός της¹³;

Ὁ Κολοκοτρώνης ἦταν γνήσιος, ἀσοφίστευτος λαϊκός ἥρωας. Κοινωνικά ἦταν συντηρητικός, μόνο ὡς Πολέμαρχος ἦταν ἐπαναστάτης. Δέν ἔχει σημασία ὅτι στό βάθος τῆς ψυχῆς του σιχαίνονταν τούς Προεστούς.

Μόλις ὁ Καποδίστριας συνέστησε ἐπιτροπή γιά νά ἐτοιμάσῃ τό Σύνταγμα «μερικοί προύχοντες –διηγεῖται ὁ Κολοκοτρώνης– ἐδυσσεύθησαν. Κοντά εἰς αὐτούς οἱ Ὑδραῖοι, διατί δέν τούς ἔδιδε ὁ Κυβερνήτης εὐθύς τά ὅσα εἶχαν ἐξοδεύσει εἰς τήν ἐπανάστασιν. Οἱ Χῖοι διατί τούς ἐζήτησε λογαριασμό...ἐζήτησαν σύνταγμα, καί ἔτσι οἱ προύχοντες οἱ παραπονεμένοι, ἐνωμένοι μέ τούς Ὑδραῖους καί ἄλλους δυσσευτημένους, ἔβγαλαν ἐμπροστά διά πρόφασιν τό σύνταγμα...οἱ κοτζαμπάσηδες καί μερικοί ἄλλοι μεταχειρίστηκαν τό σύνταγμα ὡς πρόσχημα»¹⁴. Γεγονός μένει ὅτι ὁ Κολοκο-

τρώνης μετά τίς πρώτες του ἐπιτυχίες εἶδε νά ξεσηκώνεται κατά πάνω του τό κύμα τῶν τῶν Κοτζαμπάσηδων καί ὄλων τῶν μεγάλων νοικοκυραίων¹⁵. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Κολοκοτρώνης ἔβλεπε καθαρά πώς τούς χρειάζονταν γιά τήν Μάχη. Στήν ὥρα τοῦ Ἀγῶνος ὁ Ἀρχιστράτηγος δέν μποροῦσε νά διχάσῃ τό Ἔθνος.

Μετά δέ τήν Ἐπανάστασι ὁ Κολοκοτρώνης ἀπογοητεύθηκε ἀπό τίς ἀντιθέσεις καί τίς δολοπλοκίες. Περισσότερο πλέον γι' Αὐτόν σημασία ἔχει τό Κράτος. Κι' ἐδῶ πάλι φαίνεται καθαρά ἡ συντηρητική φύσις του. Ἡ Δικαιοσύνη ἐντάσσεται τώρα στό Κράτος. Ἐν δέν εἶχε τέτοιο Κράτος δέν ἐκφράζει μετά τήν Ἐπανάστασι τήν Δικαιοσύνη. Ὁ Κολοκοτρώνης βλέπει ὅτι χωρίς ἰσχυρό Κράτος θά κινδυνεύσῃ ἡ ἴδια μας ἡ ὕπαρξι, ἡ ἐθνική μας ἀνεξαρτησία. Τό Κράτος προηγεῖται καί ἡ Δικαιοσύνη ἔπεται. Ὁλη τήν ἀναστάτῳσι καί τήν ἀνευθυνότητα πού ἠκολούθησε τόν Μεγάλο Σηκωμό ὁ Κολοκοτρώνης τήν ἀποδίδει στήν ἔλλειψι τοῦ Ἐνός, στήν ἀνυπαρξία τοῦ Κράτους. «Καί τοῦτο ἐγίνετο... –ἤρχισε ἡ διχόνοια καί ἐχάθη ἡ πρώτη προθυμία καί ὁμόνοια– ἐπειδή δέν εἶχαμε ἕνα ἀρχηγό καί μιά κεφαλή»¹⁶. Τελικά ὁμως τό Κράτος ἐγίνε σχῆμα ἐκμεταλλεύσεως ἀπό μέρους τῶν Φαναριωτῶν καί τῶν ψευδοφιλελευθέρων Λογίων. Καί πισσοτρέφεται ἡ ἀταξική συγκρότησι τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τό Κρατίδιον γίνετα φιλελεύθερον, ἰδιωτικόν. Ὁ Κολοκοτρώνης κι' ἄν ἔπαψε μέσα στήν διοίκησι τοῦ Ἀγῶνα νά ναι Κοινοβιακός, πιστεύει στό πρωτοκῦτταρο τῆς Κοινότητος κι' ἐκφράζει μίαν ἀπαλή, συντηρητική δικαιοσύνη

12. Φ. Πολίτη, Ἐκλογή ἀπό τό ἔργο του, 1938.

13. Ἐνθ. ἄνωτ.

14. Γ. Βαλέτα, ἔνθ. ἄνωτ.

15. Σπ. Μελά, ἔνθ. ἄνωτ.

16. Γ. Βαλέτα, ἔνθ. ἄνωτ.

τῆς μεσότητος, κάτι πού δέν παύει ὀπωσ-
δήποτε νᾶναι δικαιοσύνη.

Ἄλλ' οἱ καιροί εἶναι χαλεποί. Ὁ Καπο-
δίστριας πού πρέπει νά γίνῃ φορεὺς αὐτοῦ
τοῦ Ἰδανικοῦ πίπτει ἀπ' τὰ βόλια τῆς ἰδιο-
τέλειας. Κι' ὁ Κολοκοτρώνης ἔκτοτε θά μείνῃ
ἠθικός ἀναβαθμὸς καὶ σύμβολο τοῦ Ἀγῶνος,
θά ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα
γιὰ νά ὑπάρξῃ ὡς Ἱστορία. Οἱ ἀντιμαχό-
μενες φατρίες δέν χρειάζονται πλέον τὴν
μεσότητα, οὔτε τὴν Σωκρατικὴ του ἠρεμία.
Ἐκτοτε τὰ ἀχαλίνωτα συμφέροντα θά λα-
φυραγωγῆσουν τὴν ἰδιωτικὴ παρουσία τοῦ
Κράτους συνεπεία δέ τούτου οἱ ξένοι ἱστο-
ρικοί μέ τὴν ἐπίμονον τάσιν των πρὸς ὑλι-
στικὰς ἐξηγήσεις θά ὑποκρύπτουν καὶ θά

ἐκπέμπουν συνεχῶς δυσπιστίαν πρὸς τὴν
ἠθικὴν δύναμιν τοῦ Ἔθνους μας.

Ὁ Κολοκοτρώνης, Κοινωνικός ἀπολο-
γητὴς τῆς μεσότητος καὶ φορεὺς γνησίας
συντηρήσεως, μετὰ ἀπὸ διώξεις καὶ ἀπρέ-
πειες θά σθήσῃ σεμνὰ ὅπως γεννήθηκε, κό-
σμιος Ἀρχιστράτηγος τῆς συνέσεως, στρα-
τηλάτης Νικητῆς πού ἠττήθηκε μόνο ἀπ'
τὴν κατωτερότητα τῶν συγχρόνων του.

Μέ τὸν θάνατό Του σθῆναι καὶ κάθε δυ-
νατότητα γιὰ νά ὑπάρξῃ μιὰ πεφωτισμένη
ἀστική τάξι ὁμαλῆς ὁμαδικῆς συμπεριφορᾶς
πού νά δεχθῇ τὴν συντήρησι ὡς κοινωνικὴ
μεσότητα τὴν δέ συνειδησι ὡς ἔκφρασι μιᾶς
ἠθικῆς θεμελιωμένης πολιτικῆς ἐλευθερίας.

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιὰ τὴ συνδρομὴ σας

Γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῆς συνδρομῆς σας (ἔσωτερικοῦ 10 εὐρώ, ἔξωτερικοῦ 30 εὐρώ καὶ Κύ-
πρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τὴν ἐνθετὴ ταχυπληρωμὴ (ἐμπεριέχε-
ται σέ δύο τεύχη τῆς *Παρακαταθήκης* ἐτησίως), ἢ ὁποῖα ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικὸ τέ-
λος ἀπὸ τίς ἄλλες ταχυδρομικὲς ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο
τραπεζικούς λογαριασμοὺς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνικὴ Τράπεζα: 421/614374-15 καὶ Alpha Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στὴ φορολογικὴ σας δήλωση,
γιὰ νά ἐκπέσει τὸ ποσὸ αὐτὸ ἀπὸ τὴν Ἐφορία.

Γράφετε καθαρὰ τὰ στοιχεῖα σας

Ἐάν στείλατε μία φορὰ στὴ διάρκεια τοῦ ἔτους τὴ συνδρομὴ σας στὴν *Παρακαταθήκη*,
ἀγνοῆστε τὴν ταχυπληρωμὴ πού θά βρεῖτε γιὰ δευτέρη φορὰ ἐντὸς τοῦ περιοδικοῦ.

Γιὰ λόγους πρακτικῶν δάζουμε δύο φορές τὸ χρόνο τὴν ἐνθετὴ ταχυπληρωμὴ σέ ὅλα τὰ
ἀντίτυπα τοῦ συγκεκριμένου τεύχους τῆς *Παρακαταθήκης*. Αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι θά στεί-
λετε γιὰ δευτέρη φορὰ συνδρομὴ.

Δύο φορές τὸ χρόνο γίνεται καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀποδείξεων σέ ὅσους ἔστειλαν συνδρο-
μὴ.

Παρακαλοῦμε στό ἔντυπο τῆς ταχυπληρωμῆς νά γράφετε καθαρὰ στὴ θέση «Ἀποστολέ-
ας» τὰ στοιχεῖα σας, ἔτσι ὅπως ἀναγράφονται στὴν ἐτικέτα τῆς *Παρακαταθήκης* πού λαμ-
βάνετε. Ἐάν ἄλλα στοιχεῖα ἀναγράφουμε ἐμεῖς στὴν ἐτικέτα στὸν φάκελο τῆς *Παρακατα-
θήκης* καὶ ἄλλα ἐσεῖς στὴν ταχυπληρωμὴ πού μᾶς στέλνετε, δημιουργεῖται πρόβλημα.

Σέ περίπτωσι πού καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο τραπεζικούς λογαρια-
σμοὺς τῆς *Παρακαταθήκης*, παρακαλοῦμε ἐνημερῶστε μας σχετικὰ, διότι διαφορετικὰ δέν
λαμβάνουμε γνῶσι γιὰ τὴν κατάθεσὴ σας.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

**Δ.Ι.Σ.: Καταστροφική δόμδα στά θεμέλια
οικογένειας καί κοινωνίας τό «Σύμφωνο
Ἐλεύθερης Συμβίωσης»**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ Δ.Ι.Σ.

α) Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διά τῆς Διαρκούς Ἱερᾶς Συνόδου, διακηρύσσει τόν ἀπόλυτο σεβασμό καί τήν παραδεδομένη τιμή πρός τό ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τελούμενο ἱερό μυστήριο τοῦ Γάμου, τοῦ ὁποίου σκοπός εἶναι ἡ ἀμοιβαία πνευματική συμπλήρωση τῶν συζύγων γιά τήν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρία καί καρπός αὐτοῦ τά τέκνα. Ἡ Ἐκκλησία δηλαδή δέχεται καί εὐλογεῖ τήν παραδεδομένη τέλεση τοῦ Γάμου κατά τό Ὁρθόδοξο Τυπικό, ἐνῶ θεωρεῖ πορνεία κάθε ἄλλη «συζυγική» σχέση ἐκτός αὐτοῦ.

β) Καλεῖ τό ἱερό πλήρωμα τῶν πιστῶν τέκνων Αὐτῆς νά βεβαιωθοῦν ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὑπερασπιζομένη ἀνέκαθεν τά τῆς ἱερότητος τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου, φροντίζει γιά τήν ἐφαρμογή τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά τήν τήρηση τῶν ἀρχῶν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς καί τόν σεβασμό πρός τούς παραδεδομένους Ἱερούς Κανόνες σχετικά μέ τό βίο καί τή συμπεριφορά τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας.

γ) Μέ βάση τίς ἀρχές αὐτές καί μέ βαθύτατο αἶσθημα εὐθύνης ἔναντι τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, δηλώνει ὅτι εἶναι παντελῶς ἀδύνατο νά συγκατατεθεῖ στό διαμορφούμενο Νομοσχέδιο «Σύμφωνο Ἐλεύθερης Συμβίωσης», ἡ ἐφαρμογή τοῦ ὁποίου ὑποθάλλει καί νομιμοποιεῖ βαρύτατα ἠθικά ἀμαρτήματα καί τό ὁποῖο σέ περίπτωση ἐφαρμογῆς θά ἀποτελέσει καταστροφική δόμδα στά θεμέλια τῆς χριστιανικῆς οικογενείας καί ὅλης τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐκφράζει τήν ἐλπίδα καί τήν εὐχή νά μήν καταστεῖ Νόμος τοῦ Κράτους τό ἐν λόγῳ Νομοσχέδιο.

▼ ▼ ▼

**Μητροπολίτης Σιατίστης κ. Παῦλος:
Ἄνεραστη ἡ ἐποχή μας**

Γιά «ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης» μίλησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σισανίου καί Σιατίστης κ. Παῦλος, σχολιάζοντας στίς 4.3.2008 στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τά περὶ «Συμφώνου Ἐλεύθερης Συμβίωσης». Εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἀνεραστη, παρ' ὅλο πού τό σέξ καί ἡ σεξουαλικότητα θεωροῦνται ὅτι εἶναι σέ πρώτη ζήτηση. Ὅμως εἶναι ἄλλο πράγμα τό ἕνα καί ἄλλο πράγμα τό ἄλλο. Οὐσιαστικά αὐτό πού εἶναι χαμένο ἀπό τίς ἀνθρώπινες σχέσεις εἶναι ἡ ἀληθινή ἀγάπη. Αὐτό τό συμβόλαιο δείχνει πλέον ὅτι ζοῦμε σέ μιὰ ἐποχή πού οἱ ἀνθρώποι δέν ἐμπιστεύονται ὁ ἕνας τόν ἄλλον...».

▼ ▼ ▼

Τό ἐλληνικό veto στό Σκόπια

Τελικῶς ὁ πρωθυπουργός κ. Κ. Καραμανλῆς ἐπράξε στή Σύνοδο Κορυφῆς τοῦ ΝΑΤΟ στό Βουκουρέστι (3 Ἀπριλίου 2008) αὐτό πού περιέμενε καί ἀξίωνε ὀλόκληρος ὁ ἐλληνικός λαός. Τό ἐλληνικό veto στοὺς Σκοπιανούς –ἢ μάλλον στοὺς Ἀμερικανούς προστάτες καί πάτρωνες τῶν Σκοπιανῶν– φαίνεται νά δημιουργεῖ νέα δεδομένα στήν ἄσκηση τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς. Αὐτό δείχνουν καί τά τολμηρά –ἀλλά καί προσεγμένα– ἀνοίγματα τοῦ Κ. Καραμανλῆ στή Μόσχα ἀλλά καί ἄλλες κινήσεις, ὅπως ἡ στήριξη τῆς γαλλικῆς πρωτοβουλίας γιά μιὰ Μεσογειακή Ἐνωση καί ἡ προσπάθεια ἀνάδειξης τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης σέ μιὰ ἐξισορροπητικὴ δύναμη μεταξύ Η.Π.Α. καί Ρωσίας.

Φυσικά ὁ δρόμος αὐτός εἶναι δύσκολος. Τό veto δέν σημαίνει ὅτι λύθηκε τό πρόβλημα. Οἱ πιέσεις πρός τήν ἐλληνική πλευρά θά ἀυξηθοῦν.

Ὅμως ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐργάστηκε ἡ ἐλληνική κυβέρνησις, συστηματικά καί χωρὶς τυμπανοκρουσίες, γιά νά ἐπιτύχει τήν ὑποστήριξη τοῦ veto ἀπό τούς σημαντικώτερους συμ-

ρίδα *Πελοπόννησος* (9.4.2008) ή κ. Ἰωάννα Μαργη, συνταξιούχος πλέον σύμβουλος Ἐπικρατείας, διαφημίζει τό μέντιουμ Edgar Cayce καί τό πνευματικό κέντρο «Edgar Cayce», τοῦ ὁποίου τίς διδασκαλίες καί ἐπικαλεῖται. Ἐπίσης, συνιστᾶ στούς γονεῖς «νά διαλογίζονται» κατά τή διάρκεια τῆς κνοφορίας γιά «νά δημιουργοῦν ἓνα διανοητικό περιβάλλον, στό ὁποῖο νά μποροῦν νά προσελκυσθοῦν ἀνώτερες ψυχές».

Σημειωτέον ὅτι καί ἡ ὁμάδα τοῦ Edgar Cayce καί ἡ «Πανελλήνια Ἑταιρεία Προγεννητικῆς Ἀγωγῆς» τῆς κ. Ἰωάννας Μαργη ἔχουν χαρακτηρισθεῖ ἀπό τήν Ζ' Πανορθόδοξο Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων (Σεπτέμβριος 1995) ὡς ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξο πίστη. Παρ' ὅλα αὐτά ἡ κ. Μαργη ὅλα αὐτά τά χρόνια κάνει μαθήματα σέ σεμινάρια τοῦ «Κέντρου Στήριξης Οἰκογένειας» (ΚΕ.Σ.Ο.) τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (βλ. ἴστοσελίδα Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς-δραστηριότητες ΚΕ.Σ.Ο.) Μήπως εἶναι καιρός νά διορθωθεῖ ἡ κραυγαλέα ἀντίφαση;

Οἱ κ. Στράτος Θεοδοσίου καί Μάνος Δανέζης σέ βαθιά νεοεποχίτικα νερά

Ὁ κ. Στράτος Θεοδοσίου, ἀναπληρωτής καθηγητής τῆς Ἱστορίας καί Φιλοσοφίας τῆς Ἀστρονομίας καί τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν στό Τμήμα Φυσικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀνάμεσα σέ ἄλλες πολλές –ἀξιόλογες ὄντως– ἐπιστημονικές δραστηριότητές του, ἔδωσε καί σειρά διαλέξεων στό ἀρχαιολατρικό «Ἰδεοθέατρο» τοῦ Ραδάμανθου Ἀναστασάκη κατά τά ἔτη 1997 ἕως 1999, ἀρθρογραφεῖ στά νεοεποχίτικα περιοδικά *Ἀρμονία* καί *Strange*, ἐνῶ εἶναι σύμβουλος ἔκδοσης τοῦ ἀρχαιολατρικοῦ περιοδικοῦ *Ἀέροπος*.

Μαζί του, συνηθέστατα, ἐμφανίζεται ὁ συναδελφος του κ. Μάνος Δανέζης, ἀξιόλογος καί αὐτός ἐπιστήμων, ἀλλά καί μέλος τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ περιοδικοῦ *Ἀέροπος*. Τελευταία τους παρουσία στό ἐφετινό (27 Ἰανουαρίου 2008) «Πανελλήνιο Συμπόσιο» τῆς «Κίνησης Φιλοσοφικῶν καί Μεταφυσικῶν Ὁμάδων γιά ἐλεύθερη Πνευματική Ἐκφραση», στό

πρόγραμμα τοῦ ὁποίου ἐμφανίζονται ὡς «ἐπιτιμοὶ προσκεκλημένοι». Στήν μετωπική αὐτή «Κίνηση», ἡ ὁποία ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου κατηγοροῦσε τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιά «φαντισμό καί μή ἀνεκτικότητα ἀπέναντι στό διαφορετικό», μετέχουν γκουρουϊστικές, θεοσοφικές, νεογνωστικές, νεοεποχίτικες καί ἀρχαιολατρικές ὁργανώσεις.

Ὡς ἐδῶ θά ἔλεγε κανεῖς τίποτε τό ἰδιαίτερος περιεργό. Τό περιεργό ὅμως εἶναι ὅτι οἱ δύο προαναφερθέντες ἀρθρογραφοῦν καί σέ ἐπίσημα καί ἀξιόλογα ἐκκλησιαστικά περιοδικά, ἐνῶ διδλίο τους μέ τόν τίτλο «Ἀστρολογία. Θρησκεία ἢ Ἐπιστήμη;» ἔχει ἐκδώσει τό 1994 ἡ «Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Σίγουρα οἱ ὑπεύθυνοι τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν δέν γνωρίζουν αὐτά πού προαναφέραμε.

Ἀφαιρέσεις ὁργάνων Σέρβων, πρὶν ἀπό τήν ἐκτέλεσή τους, ἀπό Κοσοδάρους

Διαβάζουμε στήν ἐφημ. *Ἐλευθεροτυπία* (9.4.2008) ὑπό τόν ἀνωτέρω τίτλο τά ἑξῆς:

Ἀνατριχιαστικά στοιχεῖα γιά ἀφαίρεση ὁργάνων ἀπό Σέρβους αἰχμαλώτους τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ τοῦ Κοσοσυφοπεδίου U.C.K. καί πώλησή τους στό ἐξωτερικό, δίνει στήν αὐτοβιογραφία της, πού μόλις κυκλοφόρησε, ἡ Κάρα ντέλ Πόντε.

Ἡ πρῶν γενική εἰσαγγελέας τοῦ Διεθοῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης γιά τά ἐγκλήματα στήν πρῶν Γιουγκοσλαβία καί τώρα πρεσβευτής τῆς Ἑλβετίας στήν Ἀργεντινή, ὑποστηρίζει παρὰ θέτοντας μαρτυρίες, ὅτι τό 1999, μετά τό τέλος τοῦ πολέμου, περίπου 300 Σέρβοι τῆς ἐπαρχίας ἀπήχθησαν ἀπό τόν U.C.K. καί μεταφέρθηκαν σέ «κλινική» - στρατόπεδο συγκέντρωσης τῆς κεντρικῆς Ἀλβανίας, ὅπου τοὺς ἀφαίρεσαν ὅργανα καί μετά τοὺς σκότωσαν. Περιγράφει, μάλιστα, στήν αὐτοβιογραφία της μέ τίτλο «Ἡ καταδίωξη. Ἐγώ καί οἱ ἐγκληματίες πολέμου», τό ἀποτέλεσμα αὐτοψίας στήν «κλινική»: αἷματα, σύριγγες, φάρμακα, μυοχαλαρωτικά, γάζες...

Ύποχρεωτικά όλοι δωρητές οργάνων

Μέ αυτόν τόν εϋγλωττο τίτλο ή έφημ. *Πρωτο Θέμα* (4.5.2008, σ. 46) μās πληροφοροει ότι τό Ύπουργείο Ύγείας έτοιμάζει νομοσχέδιο μέ τό όποιο θά θεωροϋνται αυτομάτως δωρητές οργάνων για μεταμόσχευση όλοι οι Έλληνες, («είκαζομένη συναίνεση») έκτός εάν κατά τή διάρκεια τής ζωής τους έχουν δηλώσει έγγραφως τό αντίθετο (!) Αυτό ισχύει ήδη στην Ίσπανία και Πορτογαλία. Όπως παρατηρεί ή έφημερίδα, τό νομοσχέδιο «δημιουργεί όμως σοβαρά ήθικά ζητήματα για τό πώς θά έπιτραπει να αφαιροϋνται όργανα χωρίς τή συγκατάθεση οικειών και συγγενών». Τό πρόβλημα θά είναι και νομικό, διότι έτσι θά παραδιάζονται θεμελιώδη άτομικά δικαιώματα. Τό κέντρο του πελωρίου ήθικού και νομικού θέματος τών μεταμοσχεύσεων είναι ότι οι λεγόμενοι «έγκεφαλικά νεκροί», από τούς όποιους και θά αφαιροϋνται τά όργανα, είναι άνθρωποι πού ζοϋν

άκομη, άφοϋ χτυπά ή καρδιά τους (δέν είναι νεκροί), γι' αυτό και ή άφαίρεση τών οργάνων τους γίνεται άφοϋ τούς χορηγηθει γενική άναίσθησία. Σημειωτέον ότι τό 1999, πού ψηφίσθηκε ό νϋν ισχύων νόμος περι μεταμοσχεύσεων –τόν όποιο τώρα ή κυβέρνηση θέλει να συμπληρώσει και τροποποιήσει– έγινε προσπάθεια να περάσει ή «είκαζομένη συναίνεση», αλλά τότε υπήρξαν πολλές αντιδράσεις, κυρίως από τόν νομικό κόσμο.

Άν τυχόν ψηφισθει ένας τέτοιος νόμος, θά πρέπει να προσβληθει μαζικά στό Συμβούλιο τής Έπικρατείας ως αντισυνταγματικός. Έπίσης να προσβληθει στην Άρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, μέ τό αιτιολογικό ότι παραδιάζονται τά ευάισθητα προσωπικά του δεδομένα (ας θυμηθοϋμε τήν υπόθεση του θρησκευματος στίς αστυνομικές ταυτότητες), όταν κάποιος υποχρεοϋται να δηλώσει ότι δέν επιθυμει να είναι δότης οργάνων.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία έκδοση του Πανελληνίου Συνδέσμου
για τήν Έλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Έκδότης - υπεύθυνος κατά τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ήρ. Λαμπροπούλου
Σύμβουλος Έκδόσεως: Μοναχός Άρσένιος Βλιαγκόφτης

Ύπεύθυνος τυπογραφείου: Πασχάλης Κουκουλής. Μονοπρόσωπη Ε.Π.Ε.

Έκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή έσωτερικού έτήσια: 10 ευρώ

Συνδρομή έξωτερικού έτήσια: 30 ευρώ

Συνδρομή Κύπρου έτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Έπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ένυπόγραφα άρθρα έκφράζουν τίς άπόψεις τών συγγραφέων τους και ακολουθοϋν τήν όρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Έπιτρέπεται ή άναδημοσίευση, κατόπιν γραπτής άδειας από τήν διεϋθυνση του περιοδικού.

